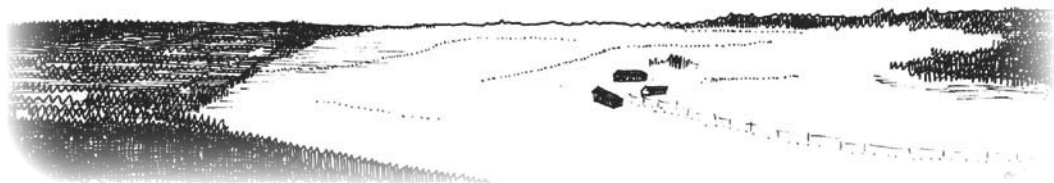
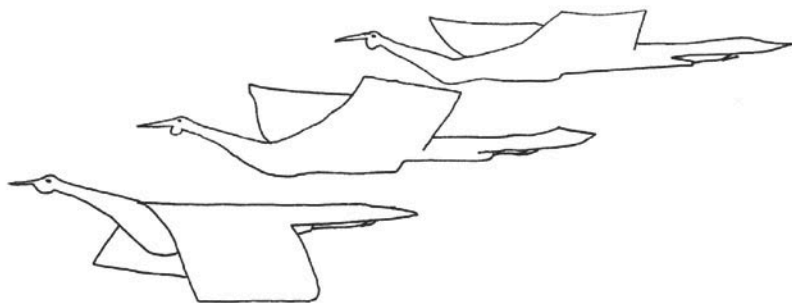

Aviisi

80 jaar Vereniging Nederland-Finland

INHOUD - SISÄLTÖ

- Van het bestuur	1
- Johtokunnalta	2
- Finse evenementen - Suomalaistapahtumat	3
- Vereniging Nederland – Finland 80 jaar	6
- Alankomaat-Suomi –yhdistys 80 vuotta	9
- Genetische aspecten van de oorsprong van de Finnen	13
- De lijst van de bestuursleden	14
- Kirje Suomesta	16
- Brief uit Finland	17
- Interview met Evert Schut	18
- Haastateltavana Evert Schut	20
- Aardbeienteelt in Finland	23
- Mansikanviljely Suomessa	25
- 'Virtahepo' hollanniksi.	26
- Het 'nijlpaard' in het Nederlands	29
- Vakantie in Lapland	31
- Lomani Lapissa	34
- Nederlandse registratieprocedure voor rijbewijzen klopt niet met EU-regelgeving	36
- Alankomaiden soveltama ajokorttien rekisteröintimenettely ei ole EU-säännösten mukainen	36
- Turfwinning in Finland	37
- Turpeen tuotanto Suomessa	39
- Jeugdpagina	42
- Nuorten Palsta	42
- Voita lippu AJAXiin	44
- Loterij voor jongeren van 15 tot 25 jaar (herhaalde oproep)	45
- Mededelingen - Tiedotuksia - 1	45
- Merimieskirken Joulumyyjäiset - Finse Kerstmarkt	46
- Mededelingen - Tiedotuksia - 2	46
- Belangrijke adressen - Tärkeitä osoitteita	47
- Colofon	48

Aviisi Jaargang 12 (2003) nr.3

Aviisi Vuosikerta 12 (2003) nr.3

ISSN 1566-8452

Dit is een uitgave van de vereniging Nederland-Finland.

Tämä on Alankomaat-Suomi Yhdistyksen julkaisu.

Beste Aviisi lezers,

Net zoals het altijd een eer is om het jaar in Aviisi 1 in te luiden, is het ook een eer om het jaar in Aviisi 5 uit te wuiven. Immers, je mag als bestuurslid iedereen bedanken voor hun betrokkenheid, voor de aanwezigheid op de activiteiten. De allerbeste wensen toewensen, prettige feestdagen en zo. En niet te vergeten nog het extra onder de aandacht brengen van het onafhankelijkheidsfeest. En dan er elke keer weer van bewust zijn dat onze Vereniging al weer 80 jaar bestaat. Wat een leeftijd!

Halen we de 85? Ik denk het wel. Halen we de 95? Daar word ik al minder enthousiast. Halen we de 100? Ik durf er werkelijk niet op te antwoorden. En waarom dan niet?

Wat je in het algemeen ziet in Nederland, en dus ook in onze Vereniging, is dat het steeds moeilijker wordt om leden te bewegen om een aantal jaren een actieve rol te spelen. Het werk, het organiseren van activiteiten, het 'in elkaar draaien' van Aviisi, het vertalen van de teksten, ja, überhaupt het deel uitmaken van het bestuur of een klein groepje actievelingen om het bestuur heen, de spoe-ling wordt steeds dunner. En toch moeten we door, moeten we ons ontwikkelen, moeten we ons aanpassen aan deze tijd. Nu meer dan nog niet eens zo lang geleden. Als we dat niet doen, dan komen we in een neerwaartse spiraal: minder leden, minder inkomsten, minder ruimte voor vernieuwing etc. En dan halen we zeker de 100 jaar niet!

Daarom gaan we door. Gelukkig hebben we nog een compleet bestuur, met een aantal jonge, enthousiaste mensen. Nog, want volgend jaar verlaten Arnold Pieterse en ik het bestuur. Daarover later meer. En we hebben een groepje mensen rond het bestuur: Onze nieuwkomer Peter-John Mäki. En Minna Rätty, Hugo Benne en Auli Snickers. En dan gelukkig nog de vertalers, waarop we steeds vaker een beroep moeten doen. En dan vergeet ik er vast wel een paar, excuses daarvoor. Kortom, we kunnen het als bestuur niet alleen!

Het bestuur, samen met Peter-John, gaat zich bezig houden met Aviisi. Na 10 jaar gaan we op zoek naar een nieuw jasje en een nieuwe opmaak. Aviisi was goed. Aviisi blijft goed. Aviisi wordt beter. Ook gaan we, samen met Peter-John en Hugo, aan de gang met onze website. We krijgen een eigen domeinnaam, of beter, namen, waarin onze Vereniging herkenbaar is. Een moderne interactieve site. We houden u op de hoogte.

We zijn op zoek naar onze jeugd. De moeilijk bereikbare tweede generatie. Een absolute 'must' om onze vereniging levensvatbaar te houden, ook na '2023', als we ons 100-jarig jubileum vieren.

Ik hoop waarachtig dat, als u dit leest, u net zo enthousiast wordt als ik. En dat u de oproepen in Aviisi, voor bestuursleden, of voor secretaresse van het bestuur, met extra aandacht zult lezen. En dat u dan denkt: "daar wil ik deel van uitmaken, van die vernieuwing, van dat enthousiasme". En geloof me, en dat meen ik oprecht, u zult er geen spijt van krijgen!

Als laatste, maar zeker niet onbelangrijk, wil ik van deze plaats Joop Susan bedanken. Ondanks dat we in Peter-John een waardig opvolger hebben gevonden, zou Aviisi niet geweest zijn wat het nu is. Iedere fase van de levenscyclus, ook die van Aviisi, moet zijn eigen ontwikkeling doormaken, en Joop kwam wat dat betreft op het goede moment. Terecht streng als het ging om de deadlines, en met maar één doel: op tijd een perfect opgemaakte Aviisi bij de leden. Joop: Bedankt!

Het bestuur verwelkomt u graag op 6 december in De Witte in Den Haag, of op de nieuwjaarsreceptie op 11 januari 2004 in de Zeemanskerk. En laten we dan maar eens verder praten over onze plannen. Tot ziens!

Harmen Strikwerda

JOHTOKUNNALT

Hyvät Aviisin lukijat,

Johtokunnanjäsenenä on aina kunniatehtävä julistaa Aviisi 1:ssä vuosi alkaneeksi ja samoin on myös kunnia päättää vuosi Aviisi 5:ssä, kiittää kaikkia kiinnostuksesta sekä osallistumisesta järjestettyihin tilaisuuksiin ja toivottaa kaikkea hyvää ja mukavia juhlapäiviä. Ei myöskään pidä unohtaa antaa erityistä huomiota itsenäisyyspäiväjuhla. Ja taas kerran pitää myös tiedostaa, että yhdistyksemme on olemassa jo 80 vuotta. Mikä kunnioitettava ikä!

Mahdammeko saavuttaa 85 vuotta? Sen uskon kyllä. Entä 95 vuotta? Siitä olen jo vähemmän innostunut. Entä 100? Siihen en enää uskalla sanoa mitään. Mutta miksipä emme saavuttaisi?

Niinkuin yleensäkin täällä Alankomaissa, on myös yhdistyksessämme todettu, että nykyään on yhä vaikeampaa saada jäseniämme mukaan muutamaksi vuodeksi toimimaan aktiivisessa roolissa. Erilaisiin tehtäviin, kuten tilaisuuksien järjestäminen, Aviisin kokoaminen, tekstien kääntäminen, sekä ylipäättään johtokuntaan tai sen ympärillä toimiviin ryhmiin on yhä vaikeampi löytää halukkaita. Kuitenkin, meidän täytyy pyrkiä eteenpäin, meidän täytyy kehittyä ja muuttua ajan mukana. Nyt vielä enemmän kuin joitakin aikoja sitten. Ellemme siihen pysty, joudumme syöksykierteeseen: vähemmän jäseniä, vähemmän tuloja, vähemmän mahdollisuuksia uudistua jne. Siten emme taatusti saavuta 100 vuoden ikää!

Siis, pää pystyyn ja eteenpäin! Onneksi meillä on nyt täysilukuinen johtokunta, jossa on myös joukko nuoria ja innokkaita jäseniä. Nyt vielä, mutta ensi vuonna ovat Arnold Pieterse sekä allekirjoittanut erovuorossa. Siitä myöhemmin lisää. Meillä on myös johtokuntamme ympärillä pieni joukko aktiivisia ihmisiä: uusi tulokkaamme, Peter-John Mäki sekä Minna Rätty, Hugo Benne, Auli Snickers, sekä myös ryhmä kääntäjiä, joiden apua yhä useammin joudutaan käyttämään. Varmasti en ole muistanut mainita jokaista, siitä vilpittömästi anteeksi pyyntöni! Lyhyesti sanottuna, johtokunta ei selviä yksin!

Kymmenvuotias Aviisi kaipaa uudistusta. Johtokunta yhdessä Peter-Johnin kanssa etsii lehdellemme uutta ilmettä. Aviisi on ja pysyy hyvänä, Aviisista tulee vielä parempi! Peter-Johnin ja Hugon kanssa paneudumme myös nettisivuston uudistamiseen. Me saamme oman domein-nimen, tai paremminkin nimiä, joilla yhdistyksemme on tunnistettavissa. Ja modernin interaktiivisen nettisivun. Pidämme teidät ajan tasalla.

Etsimme omaa nuorisoomme, sitä vaikeasti tavoitettavaa toista sukupolvea. Sen

löytäminen on ehdottoman tärkeätä pitääksemme yhdistyksemme elinvoimaisena, myös vuonna 2023, jolloin vietämme 100-vuotispäiväämme!

Toivon hartaasti, että tätä lukiessasi sinäkin innostut! Ja luet erityisen tarkasti tässä Aviisissa olevat ilmoituksemme, joissa etsimme uusia johtokunnanjäseniä sekä sihteeriä. Ja sitten ajattelet: "minäkin haluan osallistua ja olla innokkaana uudistamassa". Ja usko pois, sitä et varmasti tule katumaan!

Viimeiseksi, mutta varmasti ei vähiten tärkeänä, haluan tältä paikalta kiittää Joop Susania. Vaikka olemme löytäneet hänelle Peter-Johnissa arvoisensa seuraajan, muistettakoon, ettei Aviisi olisi ilman Joopia se mikä se nyt on. Elämänkierron, niin myös Aviisin, jokaisen vaiheen täytyy läpikäydä oma kehityksensä. Ja Joop tuli aikoinaan mukaan siinä mielessä juuri sopivalla hetkellä. Ankarana "deadline'ien" suhteen, ja syystäkin, hänen ainoa tavoitteensa oli saada jäsenillemme Aviisi ajoissa ja täydellisesti kokoonpantuna ja taitettuna. Sinulle, Joop, suurkiitokset!

Johtokunta toivottaa täten kaikki tervetulleiksi juhlimaan Suomen Itsenäisyyspäivää 6. joulukuuta Haagissa Societeit De Witte'ssä sekä myös Uudenvuoden vastaanotolle 11. tammikuuta Merimieskirkolle. Ja puhutaan sitten taas lisää suunnitelmistamme. Tapaamisiin!

Harmen Strikwerda

(Käännös: Pirkko van Bruggen-Hämäläinen)

FINSE EVENEMENTEN - SUOMALAISTAPAHTUMAT

4.-26.10.	Almere Haven (Cultureel Centrum Corrosia, Markt 5-7, 036-5215929); tentoonstelling van Paula Salmela/Paula Salmelan taidenäyttely
27.11./28.11/ 29.11/30.11	Rotterdam (Finse Zeemanskerk, 's-Gravendijkwal 64), Finse Kerstmarkt/ Merimieskirkon joulumyyjäiset
27.11	Amsterdam (Concertgebouw); Koninklijk Concertgebouworkest speelt muziek van Maazel en Sibelius (tweede symfonie), dirigent Lorin Maazel/Koninklijk Concertgebouworkest soittaa Lorin Maazelin johdolla Maazelin ja Sibeliuksen musiikkia (toinen sinfonia)
6.12.	Den Haag (De Witte); onafhankelijkste van de Vereniging Nederland – Finland en de Finnish Dutch Trade Guild/Alankomaat-Suomi - yhdistyksen ja kauppakillan itsenäisyyspäivän juhla
13.12.	Rotterdam (De Doelen); het Noord Nederlands Orkest o.l.v. Alexander Vedernikov speelt het vioolconcert van Sibelius (solist Sergey Khachatryan) en de Notenkraker van Tsjaikovski/Noord Nederlands Orkest Alexander Vedernikovin johdolla soittaa Sibeliuksen viulukonserton (solistina Sergey Khachatryan) ja Tshaikovskin Pähkinänsärkijän
11.1.	Rotterdam (Finse Zeemanskerk); nieuwjaarsreceptie van de Vereniging Nederland-Finland, de Finse Zeemanskerk en de Finse ambassade/ Alankomaat-Suomi -yhdistyksen, merimieskirkon ja suurlähetystön uudenvuoden vastaanotto
7.3.	Rotterdam (De Doelen, 010-2171717); Kamermuziek op zondagmorgen (om 11.00 uur), o.a. "Duettino Basso" van Hauta-aho/kamarimusiikkia sunnuntaiaamuna (klo 11.00), ohjelmassa mm. Hauta-ahon "Duettino Basso"

HERHAALDE OPROEP

Vacature voor Secretaresse van het Bestuur

De taken en verantwoordelijkheden zijn:

- Het postadres van de Vereniging zijn
- Het sorteren van de ontvangen post op relevantie en daar waar van toepassing verspreiden onder de bestuursleden
- Bereikbaarheid voor nieuwe en bestaande leden
- Het voeren van de ledenadministratie (in Davilex Club)
- Notuleren en uitwerken van de bestuursvergaderingen (6 per jaar – de vergaderingen vinden bij toerbeurt bij de bestuursleden plaats) en de Algemene Ledenvergadering

Wij vragen:

Een enthousiaste vrouw of man die tijd kan vrij maken om de bovengenoemde taken te verrichten. Onze secretaresse heeft een uitstekende kennis van de Finse taal (bij voorkeur moedertaal) in woord en geschrift en een goede kennis van de Nederlandse taal in woord en geschrift. Kennis van het Zweeds is een pré. De beschikking over, en het kunnen werken met een PC, is uiteraard ook een vereiste.

Wij bieden:

Een vergoeding van € 700 per jaar; vergoeding van gemaakte (reis)kosten ten behoeve van de Vereniging, de vergaderingen en functionele verenigingsactiviteiten. Er wordt een GSM-telefoon ter beschikking gesteld ten behoeve van de werkzaamheden.

**Uw reactie kunt u sturen aan:
Vereniging Nederland-Finland
T.a.v. Mervi Leveelahti
Dirk Gerhardtstraat 34
3119 BT Schiedam**

Informatie over de functie kunt u krijgen door Mervi Leveelahti te bellen: 010-4734408 of de voorzitter, Pirkko van Bruggen-Hämäläinen: 023-5289911.

Wil je studeren of werken in Nederland in de buurt van Alkmaar en op 1 uur (trein)reisafstand van Amsterdam?

Dan kun je bij ons gratis inwonen en krijg je je eigen (zolder-)kamer ter beschikking. Enige voorwaarde is dat je met ons Fins spreekt zodat wij de taal niet vergeten. Doe je dit op actieve wijze en ben je bereid daarbij simpele gebarentaal aan te leren en in de avonduren af en toe op te passen kun je ook nog rekenen op een vergoeding en leren wij jou Nederlands. De kinderen in ons gezin zijn 8, 7 en 5 jaar oud.

Heb je interesse of wil je meer weten? Mail dan naar fameeken@hotmail.com , bel

+31 (0)72 5718112 of sms mobiel: +31 (0)6 2708 3313

Familie Eeken

OPROEP NIEUWE BESTUURLEDEN

Volgend jaar (2004) in april treden twee bestuursleden af, Arnold Pieterse (vice-voorzitter) en Harmen Strikwerda (penningmeester).

Wij zijn nu reeds op zoek naar kandidaat-bestuursleden. Ondanks dat de bestuurstaken worden verdeeld in de eerste bestuursvergadering na de Algemene ledenvergadering, geldt echter vooral dat voor de functies van penningmeester en eindredacteur Aviisi kandidaten worden gezocht. Gezien de samenstelling van het huidige bestuur, en conform de statuten, zijn wij op zoek naar bestuursleden van Nederlandse afkomst.

De taken van de **penningmeester** bestaan uit het beheeren van de financiën van de Vereniging, het beheer over de twee bankrekeningen van de Vereniging, het boeken van de ontvangen contributies (in Davilex Club) en overige inkomsten, het doen van betalingen, het voeren van de boekhouding (Davilex Club) en het opstellen van de jaarrekening (balans, resultatenrekening). Bij een regelmatige tijdsbesteding bedraagt deze circa 2 uur per week, waarbij in de maanden februari tot en met april iets meer tijd nodig is vanwege het verwerken van de ontvangen contributies.

De taken van de **eindredacteur Aviisi** bestaan uit het redigeren en vijf maal per jaar aanleveren van kopij voor de lay-out redacteur. De voorkeur gaat hierbij uit aan iemand met een goede kennis van de Nederlandse taal, die nauw samenwerkt met de Finse redacteur, vertalers en de lay-out redacteur.

Als u belangstelling heeft zien wij graag uw reactie tegemoet:

Vereniging Nederland-Finland

T.a.v. Mervi Leveelahti

Dirk Gerhardtstraat 34

3119 BT Schiedam

Informatie over de functie van penningmeester kunt u krijgen door Harmen Strikwerda te bellen: 033-4321324. Arnold Pieterse kan u alles vertellen over de functie van eindredacteur Aviisi: 023-5617483.

Oletko aikeissa opiskella tai työskennellä Alkmaarin alueella, tunnin junamatkan päässä Amsterdamista?

Voit asua luonamme ilmaiseksi omassa huoneessa (ylimmässä kerroksessa).

Ainoa ehto on että puhut kanssamme suomea ettemme unohtaisi kieltä. Puhuisit aktiivisesti ja olisit valmis opettelemaan muutamia yksinkertaisia viittomia. Toisinaan ilta-aikaan olisit lapsenvahtina, josta saisit erillisen korvauksen. Ja meiltä oppisit hollantia. Perheen lapset ovat iältään 8, 7 ja 5 vuotiaita.

Kiinnostuitko, haluatko tietää lisää? Meilaa osoitteeseen fameeken@hotmail.com , soita +31 (0)72 5718112 tai tekstaa kännykkään: +31 (0)6 27083313

Eekenin perhe

VERENIGING NEDERLAND – FINLAND 80 JAAR

Wij hebben weer een mijlpaal bereikt in het bestaan van onze Vereniging, het 80 jarige jubileum! Evenals 5 en 10 jaar geleden kwam er in het bestuur de gedachte op om een kort overzicht van de geschiedenis van de Vereniging te schrijven. In 1993 is dit idee alleen in de notulen van een bestuursvergadering vermeld, maar in 1998 zijn er drie teksten over het verleden van de Vereniging afgedrukt in Aviisi (1998-2). Een tekst 'Herinneringen' van de heer Willem van der Vlugt, een stukje van Rens Bakker met de titel 'Vereniging Nederland-Finland 75 jaar', en een tekst van een toespraak van de toenmalige voorzitter, Terttu Jansen-Heikurainen. Zij hield die toespraak in de Finse Zeemanskerk op 14 februari 1998 ter gelegenheid van een culturele 'Finland dag'.

Ik heb geprobeerd uit te zoeken wat er nu nog voor stukken aanwezig zijn in het archief van de secretaresse van de Vereniging. Het bleek dat er geen materiaal is van vòòr 1968. Op basis van wat ik gevonden heb, van wat ik gelezen heb in de drie stukjes uit Aviisi 1998-2 en wat ik zoal verder nog heb gehoord, geef ik hierbij een overzicht van een aantal gebeurtenissen uit het verleden.

De Vereniging is in 1923 in opgericht onder de naam 'Finsch-Nederlandsche Vereniging', vermoedelijk door de heer A.Th.L. van der Vlugt (consul-generaal van Finland). Het doel was in de eerste plaats om de handelsbetrekkingen tussen Nederland en Finland te bevorderen. Over de beginperiode is weinig of niets bekend. De heer Willem van der Vlugt schrijft dat in de periode tussen 1930 en de Tweede Wereldoorlog de Vereniging zowel tijdens Midzomer als op 6 december iets organiseerde. Maar dat het maar om een klein gezelschap ging.

In 1939 nam de Finsch-Nederlandsche Vereniging een belangrijk initiatief. Een geldinzameling werd georganiseerd om Finland te steunen dat aangevallen was door de Sovjet Unie (de winteroorlog). De baten zouden ten goede komen aan het Finse Rode Kruis. Het hoofdbestuur van het Nederlandse Rode Kruis steunde dit initiatief, dat leidde tot een hulpactie om te helpen bij de verzorging van het grote aantal gewonden in Finland. Het Rode Kruis heeft een verslag gemaakt van deze missie, gezien door de ogen van de organisatoren en deelnemers. Evert Schut, die in 1992 vice-voorzitter was van onze Vereniging, heeft een herdruk van dit verslag tot stand gebracht ter gelegenheid van het 75-jarig jubileum van de Republiek Finland (zie ook het interview met Evert Schut elders in deze Aviisi).

De heer Willem van der Vlugt vertelt ook dat zijn ouders na de oorlog naar Finland vertrokken (zijn vader werd daar de Nederlandse gezant). De heer Schmal, die ook Tweede Kamerlid was van de Christelijk Historische Unie, volgde de heer A.Th.L. van der Vlugt op als voorzitter, die deze functie dus blijkbaar van 1923 tot 1946 had uitgeoefend. Later werd de heer Schmal als voorzitter opgevolgd door de heer van Lennep.

Op 26 februari 1968 is de Vereniging Nederland-Finland ontstaan uit een fusie van de Finsch-Nederlandsche Vereniging en de Nederlands-Finse Commerciële Club. In deze nieuwe 'Vereniging Nederland-Finland', waarvoor in 1971 statuten zijn opgesteld met een rechtsgeldigheid tot 2000, waren gedurende de eerste jaren verschillende secties: 'Contact Finnen onderling', 'Cultuur en Ontspanning' en 'Handel'. In 1969 kwam men tot de conclusie dat het werk voor de secretaris, de heer Willem van der Vlugt, toch wel wat veel werd, en nam het bestuur het besluit om als steun voor het secretariaat een betaalde secretaresse aan te trekken. De keus viel op mevrouw A.M.C. Schnellen, die officieel werd aangesteld op 1 april

1969. Maar op 3 februari 1970 wordt zij "al niet meer beschouwd als secretaresse van de Vereniging Nederland-Finland". Haar functie werd overgenomen door Tiny van der Meer. Vervolgens is het bestuur tot op de dag van vandaag door een betaalde secretaresse ondersteund.

Tijdens de bestuursvergadering van 16 mei 1969 ontstond zich de merkwaardige discussie of bestuursleden in Nederland moesten wonen, omdat één lid al in het buitenland woonde en een andere op het punt stond naar het buitenland te vertrekken. Met uitzondering van één bestuurslid vonden de anderen dat dit af moest hangen van de banden die deze bestuursleden hadden met Nederlandse bedrijven die zaken deden met Finland. Uiteindelijk, nadat zij de kamer hadden moeten verlaten en de rest van het bestuur hierover had gediscussieerd, moest één van de 'buitenland' leden aftreden, maar de andere mocht nog een jaar aanblijven.

In 1970 werd er gestart met een tijdschrift 'Finland vandaag'. Dit was een gezamenlijke uitgave van de Vereniging Nederland-Finland en het Fins Nationaal Verkeersbureau voor de Benelux. Het doel van dit Nederlandstalige krantje was "een band te smeden tussen de in Nederland woonachtige Finnen, de in Finland geïnteresseerde mensen, en Finland". De omslag van het eerste deel van dit tijdschrift staat hierbij afgebeeld. Blijkbaar is dit blad geen lang leven beschoren geweest. Er zijn wel een aantal nummers verschenen, en ook een nummer dat speciaal gewijd zou zijn geweest aan het staatsbezoek van President Kekkonen aan Nederland in het najaar van 1972 (zie foto). Overigens, tijdens dit staatsbezoek was ook een speciale receptie voor de in Nederland wonende Finnen, waar de schrijver van dit stukje ook nog bij is geweest.

Op 11 december 1970 concludeert de voorzitter dat het bestuur wel erg groot geworden is, n.l. 10 leden, en dat geprobeerd zal worden dit bij volgende verkiezingen terug te brengen tot 7. In de statuten van 1971 werd bepaald dat het maximum aantal bestuursleden 7 zou zijn.

Een grote gebeurtenis is het 50 jarige jubileumfeest geweest van de Vereniging dat plaats vond op 30 november 1973 in het Van Gogh museum in Amsterdam. In haar stukje

in Aviisi 1998-2 gaat Rens Rakker hier uitgebreid op in. Er was een diner-dansant, Professor Jorma Ahvenainen van de Universiteit van Jyväskylä hield een lezing over de Fins-Nederlandse banden, Finse liederen werden gezongen door Virpi Augustin en de toneelspeler Jules Croiset droeg voor uit brieven van Van Gogh.

Op 18 juni 1977 en 24 juni 1978 waren er nog echte kokko's (midzomervuren) in het Larserbos in Flevoland ter gelegenheid van het Midzomerfeest dat door de Vereniging werd georganiseerd. Op de hierbij afgedrukte foto staan een aantal

*Het staatsbezoek van President Kekkonen aan Nederland in
1972 - Presidentti Kekkosen valtionvierailu
Hollantiin 1972*

'tweede generatie Finnen' die aan het feest deelnamen in 1977.

In 1978 organiseerde de Vereniging ter herdenking van de 100 jarige geboortedag van Eino Leino een vertaalwedstrijd in het Nederlands van een aantal van zijn gedichten, in samenwerking met de Afdeling Finoeegriek van de Rijksuniversiteit van Groningen. Deze wedstrijd werd gewonnen door mevrouw S. De Groot-Nieminin met haar vertaling van het gedicht 'Elegia'. Het gedicht en de vertaling staan elders in deze Aviisi.

Van 6 tot en met 15 maart 1979 werd er in Amsterdam een "Finse week" georganiseerd, waar ook onze Vereniging aan deelnam. Het motto van deze week was "Finland in Amsterdam". Nederlandse vertegenwoordigers van Finse ateliers en fabrieken toonden op een expositie de nieuwste vormgeving met betrekking tot stoffen, aardewerk, meubels, wandkleden en nog veel meer. Ook het zich ontwikkelende toerisme had er een eigen stand. Naast de expositie was er een door de Vereniging Nederland-Finland opgezette winkel waar Finse producten en souvenirs werden verkocht.

Tweede generatie Finnen tijdens het Midzomerfeest in het Larserbos in 1977 - Toisen polven suomalaisia juhannusjuhlassa Larserbos'issa 1977

Eind 1983 en begin 1984 is er een initiatief geweest van twee personen die geen lid waren van het bestuur, de heer R. Hillesum en mevrouw S. Schepel, om een verenigingsblad uit te geven. Uiteindelijk heeft het bestuur dit voorstel afgewezen omdat er geen concrete afspraken waren gemaakt. Toch kwam het in 1987 zo ver dat de Vereniging een periodiek begon uit te geven. De naam was Finmail, de redactie bestond voor een deel uit medewerkers van de

Rijksuniversiteit van Groningen en het blad zou vier keer per jaar verschijnen. De inhoud was van een relatief hoog intellectueel gehalte, maar overwegend in het Nederlands met korte samenvattingen in het Fins. Door verschillen van mening tussen de redactie en het bestuur van onze Vereniging over de eindverantwoordelijkheid is dit project gestrand, nadat er tussen februari 1987 en mei 1988 vijf nummers waren verschenen. De voorplaat van Finmail 4 uit februari 1988 is hierbij afgedrukt. In deze Finmails ben ik welgeteld maar twee stukjes tegengekomen die zowel volledig in het Fins als in het Nederlands zijn afgedrukt. Eén van deze teksten, 'Kirje Suomesta' (brief uit Finland), is prachtig in het Nederlands vertaald door Kaija Molenaar-Arvila. U vindt zowel de Finse als de Nederlandse tekst verderop in deze Aviisi.

In 1992 is de Vereniging begonnen met de publicatie van Aviisi en wij zijn ondertussen bezig met de 12de jaargang. Over het ontstaan van Aviisi is al veel geschreven in het 10 jarig jubileumnummer (Aviisi 2002-5), dat eind vorig jaar

uittkwm. Voordat Aviisi verscheen gaf de Vereniging regelmatig gestencilde circulaire's uit met o.a. berichten over activiteiten van de Vereniging en andere zaken die betrekking hadden op Finland. In de circulaire van augustus 1990 stond een interessante publicatie van Professor Eriksson over de afstamming van de Finnen, die ook in verkorte vorm in dit nummer van Aviisi is opgenomen.

Vermeldenswaard is verder dat in 1988 door verschillende firma's die handel drijven tussen Nederland en Finland de 'Finland Trade Club' werd opgericht (tegenwoordig de Finnish-Dutch Trade Guild) waar onze Vereniging goede contacten mee heeft en waar regelmatig mee samen het onafhankelijkheidsfeest wordt gevierd. Eigenlijk is hierdoor onze Vereniging, die altijd sterk op het handelsverkeer was gericht, ook veranderd in een echte gezelligheidsvereniging. De voorzitters en meeste bestuursleden waren vroeger afkomstig uit het bedrijfsleven, maar het lijkt dat daar definitief een eind is gekomen met de opvolging van Robert Key als voorzitter door Rune Frants in 1992.

In 1992 werd ter gelegenheid van het 75 jarig bestaan van de Republiek Finland, in samenwerking met de Universiteit van Amsterdam, een tentoonstelling 'Finland in Nederland' georganiseerd. Meer details hierover vindt u in het interview met Evert Schut, verderop in deze Aviisi.

Ik heb maar een klein aantal gebeurtenissen uit de rijke geschiedenis van onze Vereniging kunnen aantippen. Voor wat betreft de meer recente gebeurtenissen is het meeste te vinden in de oude nummers van Aviisi. Voor het geval u de Aviisi's niet heeft bewaard, de nummers vanaf 2000-4 staan nog op de website van onze Vereniging (<http://www.xs4all.nl/~vnf/>).

Arnold Pieterse

ALANKOMAA-SUOMI –YHDISTYS 80 VUOTTA

Olemme taas saavuttaneet yhden yhdistyksemme olemassaolon virstanpylvään: 80-vuotisjuhlan! Aivan kuten 5 ja 10 vuotta sittenkin johtokunta ajatteli kirjoittaa lyhyen yhteenvedon yhdistyksen historiasta. Vuonna 1993 tämä ajatus tuli esille vain johtokunnan kokouksen pöytäkirjassa, mutta vuonna 1998 Aviisiin (1998-2) on otettu kolme yhdistyksen menneisyyttä käsittelevää artikkelia: herra Willem van der Vlughtin artikkeli "Muistoja", Rens Bakkerin kirjoittama teksti "Alankomaat-Suomi –yhdistys 75 vuotta" ja tuolloisen puheenjohtajan, Terttu Jansen-Heikuraisen puheen teksti. Hän piti puheen 14.2.1998 Suomen merimieskirkolla "Suomi-päivän"-tapahtumassa.

Olen yrittänyt etsiä, mitä aineistoa yhdistyksen sihteerin arkistossa olisi vielä jäljellä. Kävi ilmi, että arkistosta puuttuu kaikki ennen vuotta 1968 oleva aineisto. Olen tehnyt seuraavan yhteenvetoni sen pohjalta, mitä löysin arkistosta, mitä luin Aviisin 1998-2 artikkeleista ja mitä muuta olen jotain kautta kuullut.

Yhdistys perustettiin vuonna 1923 nimellä "Finsch-Nederlandsche Vereniging" (Suomalais-hollantilainen yhdistys). Perustajana oli todennäköisesti herra A.Th.L. van der Vlught (Suomen pääkonsuli). Yhdistyksen tarkoituksena oli ensisijaisesti edistää Alankomaiden ja Suomen välisiä kauppasuhteita. Alkuajoista ei ole oikeastaan mitään tietoa. Herra Willem van der Vlught kirjoittaa, että vuoden 1930 ja toisen maailman sodan välisenä aikana yhdistys järjesti sekä juhannuksena että itsenäisyyspäivänä jotain. Mutta kyseessä oli vain pieni osanottajaryhmä.

Vuonna 1939 suomalais-hollantilainen yhdistys teki tärkeän aloitteen. Tuolloin järjestettiin rahankeräys tukemaan Suomea, jonne Neuvostoliitto oli hyökännyt

(talvisota). Varat oli tarkoitettu Suomen Punaisen Ristin hyväksi. Alankomaiden Punaisen Ristin johtokunta tuki tätä aloitetta, joka johti avustusoperaatioon suuren haavoittuneiden määrän hoitamiseen Suomessa. Punainen Risti teki selostuksen tästä operaatiosta järjestäjien ja operaatioon osallistuneiden silmin. Evert Schut, joka vuonna 1992 oli yhdistyksen varapuheenjohtaja, painatti tämän raportin uudelleen Suomen 75-vuotisjuhlavuoden kunniaksi (kts. myös Evert Schutin haastattelu tässä Aviisissa).

Herra Willem van der Vlugt kertoo myös, että hänen vanhempansa lähtivät sodan jälkeen Suomeen (hänen isänsä oli siellä Alankomaiden lähettiläs). Herra Schmal, joka oli myös alahuoneen jäsen kristillisessä historiallisessa liitossa (Christelijk Historische Unie), oli puheenjohtajana todennäköisesti vuodesta 1923 vuoteen 1946 toimineen herra A.Th.L. van der Vlugtin seuraaja. Herra Schmalin seuraaja puheenjohtajana oli herra Van Lennep.

26.2.1968 syntyi Alankomaat-Suomi –yhdistys suomalais-hollantilaisen yhdistyksen ja hollantilais-suomalaisen kauppakillan fuusiona. Tässä uudessa Alankomaat-Suomi –yhdistyksessä, jonka säännöistä päätettiin vuonna 1971 vuoteen 2000 asti, oli ensimmäisinä vuosina eri jaostoja: "suomalaiskontaktit keskenään", "kulttuuri ja virkistys" ja "kauppa". Vuonna 1969 tultiin siihen tulokseen, että sihteerin, herra Willem van der Vlugtin, työtaakka tuli niin raskaaksi, että johtokunta päätti palkata yhdistykselle sihteerin. Tähän toimeen valittiin rouva A.M.C. Schnellen, joka aloitti virallisesti 1.4.1969. Mutta 3.2.1970 häntä "ei enää pidetä Alankomaat-Suomi –yhdistyksen sihteerinä". Hänen seuraajansa oli Tiny van der Meer. Sen jälkeen johtokunnan tukena on tähän päivään asti ollut palkattu sihteeri.

Johtokunnan kokouksessa 16.5.1969 syntyi merkillinen keskustelu siitä, pitkö johtokunnan jäsenten asua Alankomaissa, koska yksi jäsen asui jo ulkomailla ja toinen oli muuttamassa. Yhtä johtokunnan jäsentä lukuunottamatta kaikki muut olivat sitä mieltä, että asia riippui niistä siteistä, joita näillä johtokunnan jäsenillä oli alankomaalaisiin, Suomen kanssa kauppaa käyviin yrityksiin. Lopulta, sen jälkeen kun ko. henkilöt olivat poistuneet huoneesta ja loput johtokunnan jäsenistä olivat keskustelleet asiasta, joutui yksi ulkomailla asuva jäsen eroamaan, mutta toinen sai olla johtokunnassa vielä vuoden.

Vuonna 1970 alkoi julkaisu "Finland vandaag" (Suomi tänään) ilmestyä. Tämä oli Alankomaat-Suomi –yhdistyksen ja Matkailun edistämiskeskuksen yhteinen julkaisu. Tämän hollanninkielisen julkaisun pyrkimyksenä oli "saada aikaan yhteys Alankomaissa asuvien suomalaisten, Suomesta kiinnostuneiden ja Suomen välille". Tämän julkaisun ensimmäisen numeron kannesta on kuva tämän artikkelin yhteydessä. Ilmeisesti tälle lehdelle ei ollut suotu pitkää elämää. Siitä ilmestyi kylläkin muutamia numeroita ja myös numero, joka oli erityisesti omistettu Presidentti Kekkonen valtiovierailulle Alankomaihin syksyllä 1972 (kts. valokuva). Tämän valtiovierailun aikana pidettiin myös vastaanotto Alankomaissa asuville suomalaisille, jossa tämän artikkelin kirjoittaja

De omslag van het eerste deel van het tijdschrift 'Finland vandaag' Ensimmäisen 'Finland vandaag' lehden kansikuva

myös oli mukana.

11.12.1970 puheenjohtaja toteaa, että johtokunnasta on tullut hyvin suuri, nimitäin 10 jäsentä ja että määrä yritettäisiin seuraavien johtokunnan vaalien aikaan palauttaa takaisin seitsemään. Vuoden 1971 yhdistyksen säännöissä johtokunnan enimmäismääräksi määrätään 7.

Suuri tapahtuma yhdistyksen historiassa on ollut yhdistyksen 50-vuotisjuhla, joka pidettiin 30.11.1973 Van Gogh-museossa Amsterdamissa. Rens Bakker kertoo Aviisin numerossa 1998-2 enemmän tästä tapahtumasta. Illan aikana oli illallistanssiaiset, prof. Jorma Ahvenainen Jyväskylän yliopistosta luennoi suomalais-hollantilaisista suhteista, Virpi Augustin esitti suomalaisia lauluja ja näyttelijä Jules Croiset luki otteita Van Goghin kirjeistä.

18.6.1977 ja 24.6.1978 Larserbosissa oli aidot juhannuskokot yhdistyksen järjestämien juhannusjuhlien kunniaksi. Oheisessa kuvassa on joukko vuoden 1977 juhannusjuhlaan osallistuneita toisen polven suomalaisia.

Vuonna 1978 yhdistys järjesti Eino Leinon syntymän 100-vuotisjuhlan muistoksi muutamien hänen runojensa käännöskilpailun yhteistyössä Groningenin yliopiston suomalais-ugrilaisten kielten laitoksen kanssa. Tämän kilpailun voitti rouva S. de Groot-Nieminen Elegia-runon käännöksellä. Runo ja käännös ovat luettavissa tässä Aviisissa.

6.-15.3.1979 Amsterdamissa järjestettiin suomalainen viikko, johon yhdistyksemme osallistui. Tämän viikon tunnuslauseena oli "Suomi Amsterdamissa". Suomalaisen ateljeiden ja tehtaiden hollantilaisedustajat esittelivät näyttelyssä kankaita, keramiikkaa, huonekaluja, seinävaatteita jne. koskevaa uusinta muotoilua. Myös kehittyvällä turismilla oli oma esittelytilansa. Näyttelyn lisäksi tapahtumassa oli Alankomaat-Suomi -yhdistyksen pystyttämä kauppa, jossa myytiin suomalaisia tuotteita ja matkamuistoja.

Vuoden 1983 lopussa ja vuoden 1984 alussa kahdelta johtokunnan ulkopuoliselta henkilöltä, herra R. Hillesumilta ja rouva S. Schepeliltä, tuli aloite yhdistyksen lehden julkaisemisesta. Lopulta johtokunta hylkäsi tämän ehdotuksen, koska siinä ei ollut mitään konkreettisia sopimuksia. Kuitenkin yhdistys alkoi vuonna 1987 julkaista Finmail-nimistä lehteä. Lehden toimitus koostui osittain Groningenin yliopiston työntekijöistä ja lehden oli tarkoitus ilmestyä neljä kertaa vuodessa. Lehden sisältö oli suhteellisen intellektuaalista ja pääasiassa hollanniksi lyhyine suomenkielisinä yhteenvetoineen. Yhdistyksen johtokunnan ja lehden toimituksen väliset mielipide-erot vastuukysymyksistä ajoivat tämän projektin karille sen jälkeen kun helmikuun 1987 ja toukokuun 1988 välisenä aikana oli ilmestynyt viisi numeroa. Finmailin helmikuussa 1988 ilmestyneen numeron 4 kansikuva on nähtävissä tämän artikkelin yhteydessä. Näistä Finmailin numeroista löysin vain

*De omslag van Finmail 4
Finmail 4: kansikuva*

kaksi artikkelia, jotka on kirjoitettu kokonaan sekä suomeksi että hollanniksi. Yksi näistä teksteistä, "Kirje Suomesta", on Kaija Molenaar-Arvilan loistavasti hollanniksi kääntämä. Tässä Aviisissa julkaistaan teksti molemmilla kielillä.

Vuonna 1992 yhdistys alkoi julkaista Aviisia ja meneillään on nyt kahdestoista vuosikerta. Aviisin syntymästä on kirjoitettu paljon viime vuoden lopussa ilmestyneessä 10-vuotisjuhlanumerossa (2002-5). Ennen Aviisin ilmestymistä yhdistys julkaisi säännöllisesti monistettuja kiertokirjeitä, joissa oli ilmoituksia yhdistyksen toiminnasta ja Suomea koskevia asioita. Elokuun 1990 kiertokirjeessä oli prof. Erikssonin mielenkiintoinen artikkeli suomalaisten alkuperästä, joka myös on otettu lyhennetyssä muodossa tähän Aviisiin.

On myös mainittava, että vuonna 1988 yritykset, jotka harjoittavat liiketoimintaa Alankomaiden ja Suomen välillä, perustivat "Finland Trade Club"in (nykyisin Finnish Dutch Trade Guild), jonka kanssa yhdistyksellämme on hyvät suhteet ja jonka kanssa olemme säännöllisesti viettäneet yhdessä itsenäisyyspäivän juhlaa. Oikeastaan yhdistyksemme, joka aina oli voimakkaasti kauppaan suunnattu, on myös tämän johdosta muuttunut todelliseksi "mukavuusyhdistykseksi". Ennen puheenjohtajat ja suurin osa johtokunnan jäsenistä olivat yrityselämästä, mutta näyttää, että tämä käytäntö loppui Robert Keyn jälkeen, jolloin puheenjohtajaksi tuli vuonna 1992 Rune Frants.

Vuonna 1992 järjestettiin yhteistyössä Amsterdamin yliopiston kanssa Suomen 75-vuotisjuhlavuoden kunniaksi näyttely "Suomi Alankomaissa". Tästä voitte lukea yksityiskohtaisemmin tässä Aviisissa julkaistussa Evert Schutin haastattelussa.

Olen voinut poimia vain murto-osan tapahtumia yhdistyksemme rikkaasta historiasta. Viimeaikaisista tapahtumista löytyy tietoa Aviisin vanhoista numeroista. Ellette ole säilyttäneet Aviiseja, ne löytyvät numerosta 2000-4 alkaen yhdistyksen kotisivulta (<http://www.xs4all.nl/~vnf/>).

Arnold Pieterse

(Käännös: Auli Snickers-Malinen)

Vesujärvi donker water vouwt zich open om laag zonlicht te ontvangen.	oppervlakte reizigers blijven wij - de trommels horen wij niet de naide blijft verborgen met een vlaag van de wind waaien oude legenden ons voorbij.
Vesujärvi ja tumma vesi avautuu ottamaan vastaan myöhäisen auringonvalon.	pintaliitajiä me olemme - rumpuja emme kuule tietäjä pysyy piilossa tuulenpuuskan mukana kulkevat vanhat tarinat ohitsemme.

Inez Meter

(Finse vertaling: Eeva-Marja Stout-Kahila)

GENETISCHE ASPECTEN VAN DE OORSPRONG VAN DE FINNEN

Archeologen zijn vandaag van mening dat de eerste bewoners van het huidige Finland er reeds 7000 voor Chr. waren en dat de bevolking tenminste sinds 3200 voor Chr. permanent kan worden genoemd. Ook de taalonderzoekers (linguïsten) en palaeocologen (met bewijs voor het uitoefenen van landbouw in het pollendiagram in het sediment sinds circa 1400 voor Chr.) zijn vandaag de dag van mening dat Finland een continue bevolking heeft gehad tot tenminste 3000-4000 jaar terug. Het is nog steeds niet zeker sinds wanneer het Fins in Finland gesproken wordt.

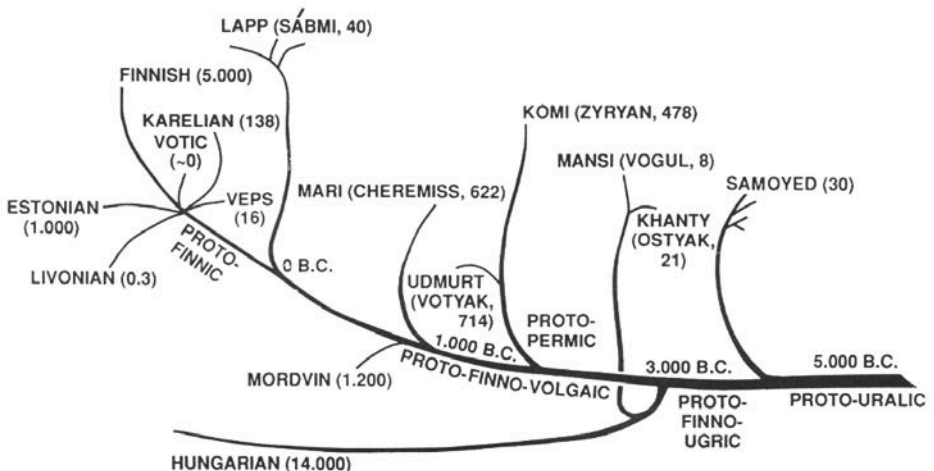
De circa 15 Finoegrisc talen (en de Baskische taal) vormen aparte taalfamilies in Europa, voorzover ze geen indo-europese talen zijn. Het grootste deel van de taalverwanten van de Finnen is te vinden in Oost-Europa, maar genetisch gezien zijn de Finnen meer West- dan Oost-Europeanen. Op basis van o.a. de aanwezigheid van zeldzame merkgenen, zoals transferrin-varianten, en de frequentie van bepaalde erfelijke ziekten, is geschat dat de genen van Finnen tot 25-30% een oosterse oorsprong hebben.

Verder is de Finse bevolking de blondste ter wereld, hetgeen scherp contrasteert met de sterk gepigmenteerde Oost-Europeanen en Aziaten. Ook de Lappen hebben voor een deel oosterse karakteristieken (o.a. een veel sterkere pigmentatie in haar en ogen) dan andere noordelijke volken, maar genetisch lijkt het dat Lappen niet veel meer verwant zijn met Finnen dan met andere Scandinaviërs. Waarom de Lappen een Finoegrisc taal spreken is nog een raadsel.

De figuur geeft een schematische weergave van de Finoegrisc talen. Termen tussen haakjes zijn alternatieve benoemingen en bevolkingsaantal in duizenden.

Aldur Eriksson

(In verkorte vorm overgenomen uit:
Circulaire augustus 1990 van de Vereniging Nederland-Finland)

DE LIJST VAN DE BESTUURSLEDEN

Hieronder geven wij ter gelegenheid van het 80 jarig bestaan van de Vereniging Nederland-Finland een overzicht van de bestuursleden, de secretaresses van het bestuur en de lay-out redacteuren van Aviisi, door de jaren heen. De lijst van dt bestuursleden, met jaartallen en functies, is incompleet en wij vragen u eventuele aanvullingen en correcties naar ons redactieadres te sturen, zodat we een volgende keer een meer complete lijst kunnen presenteren.

Het bestuur

Bestuursleden		
Ahonen, Lili	1979 - 1983	lid
Bakker, Rens	1976 - 1983	lid, secretaris
Biamond, A.G.	? - 1970	lid
van Bruggen - Hämäläinen, Pirkko	2002 -	lid, voorzitter
Brada, Jouke	1980 - 1989	secretaris, vice-voorzitter
Broersma-Luomajoki	? - 1968	lid
Brouwerens, Bernard	1978 - 1980	lid
Bruna, A.W.	1967 - 1974	voorzitter
Buskens, Sandra	2001 - 2003	secretaris
Crol, S.J.	? - 1971	penningmeester
Damstén, B.G.	1972 - 1975	lid, secretaris
Ehrnrooth, C.F.A.	1969 - 1971	vice-voorzitter
Engström, Kaj	1976 - 1978	lid
Van Dijck - Koivu, A.K.	1968 - 1974	lid
Faber, Cor	1979 - 1982	lid
Frank, A.	± 1939	penningmeester
Frants, Rune	1987 - 1995	lid, vice-voorzitter, voorzitter
Graadt van Roggen, W.	± 1939	lid
Greve, Wivica	1982 - 1987	lid
Groenenberg, Klaas	? - 1971	secretaris
Guldemond - Rautjärvi, Anja	2000 -	lid
Van Haarlem, Jasiu	2001 - 2002	lid
Heuvelink - Frants, Camilla	1998 - 1999	penningmeester
van den Houten, Ch.	? - 1964	secretaris
Houwing, Emi	1980 - 1981	lid
Jansen - Heikurainen, Terttu	1990 - 1999	lid, vice-voorzitter, voorzitter
Kamunen, Johanna	2003 -	lid
Key, Robert	1982 - 1992	voorzitter
Kriek, Erik	1983 - 1985	secretaris
Kusters - Berg, Tuula	1989 - 1995	lid
van Lennep	? - 1969	vice-voorzitter, voorzitter
Lenstra, Menno	1981 - 1982	lid
van der Linden, Theo	1993 - 1998	penningmeester
Luttfinen, Helinä	2003 -	lid
van Lynden, Hele	1983 - 1990	lid, vice-voorzitter
van der Meer, Tiny	1974 - 1980	penningmeester
Moerman, J.	?	?
Nielsen, H.	? - 1975	lid
Nummisto - Sandbergen, Eeva	1999 - 2000	lid

Paasonen-Schreuder, Erna	1975 - 1979	secretaris
Paavola, Timo	1995 - 1998	lid
Pels, Anton	1977 - 1979	lid
Pieterse, Arnold	1998 -	lid, vice-voorzitter
Poulie, Jan	? - 1969	?
Renqvist, Karl	? - 1969, 1976 - 1978	lid, vice-voorzitter
Räty, Minn a	2000 - 2001	lid
de Ruiter, W.J.	1970 - 1976	secretaris, voorzitter
Savela, Anja	1978 - 1984	lid, penningmeester
Schmal, J.J.R.	±1939 - ?	secretaris, voorzitter
Schoemakers - Salkinoja, Irma	1995 - 2003	lid, voorzitter
Schut, Evert	1984 - 1993	penningmeester, vice-voorzitter
Sittkoff, Max	1976 - 1982	voorzitter
Snijkers - Malinen, Auli	1994 - 2000	lid
Souweine - Daman, Yvonne	1993 -	lid, secretaris, vice-voorzitter
Spruit, J.W.	? - 1970	penningmeester
Stout, Mikko	1991 - 1993	lid
Stout - Kahila, Eeva-Marja	1974 - 1976	lid
Straver -Nevalainen, Marja	1999 - 2002	lid, vice-voorzitter
Strikwerda, Harmen	1999 -	penningmeester
Timonen, Pekka	1988 - 1994	lid
den Tonkelaar, Joop	1986 - 1988	secretaris
Tuomola, S.	1983 - 1986	lid
Visser, H.	1923 - 1946	voorzitter
van der Vlugt, A.J. Th.	1964 - 1971	secretaris
van der Vlugt, W.	1971 - 1977	lid; secretaris
Westerman, Bernard	1989 - 1998	vice-voorzitter
Wiebenga, C.	? - 1976	penningmeester, vice-voorzitter
Wrede, P.	1974 - 1976	lid
Wuite, Eva	1986 - 1988	lid

Secretaresse van het bestuur:

Schnellen, A.M.C.	1969 - 1970
van der Meer, Tiny	1970 - 1975
Muller -Rönkkö, Maire	1975 - 1980
Noordam-Töyrylä, Pirjo	1981 - 1982
Verheij - Paksu , Riitta	1983 - 1987
Strikwerda - Reinikainen, Sari	1987 - 1994
van Blijswijk - Aalto-Setälä, Hannele	1994 - 2000
Leveelahti - Harte, Mervi	2000 -

Lay-out redacteur Aviisi

Svedlin, Andrea	1992 - 1996
Benne, Hugo	1996 - 2000
Susan, Joop	2000 - 2003
Mäki, Peter-John	2003 -

Hyvät ystävät,

Olemme nyt olleet viisi päivää Suomessa. Kaikki tuntuu vähän sadunomaiselta, se ehkä johtuu näistä maisemista, jotka ovat kuin kauniita postikortteja, ainakin tässä mökkimme lähellä. Viikon lopulla lähdemme Keski-Suomeen. Siellä luonto taitaa olla vieläkin kauniimpi ja varmasti lempeämpi kuin nämä rannikon uljaat mutta karut ja kallioiset maisemat.

Ihanan hiljaista täällä on, kuuluu vain linnun laulu ja veden solina rantakallioita vasten. Vain pari ihmistä olemme näiden päivien aikana nähneet, yhden onkijan ja kaksi miestä, jotka laskivat verkkoja veteen ja seuraavana aamuna tulivat niitä kokemaan sekä muutaman moottoriveneen, jotka ajavat tästä ohi.

Ihmisiä kuulemme joskus jostakin kaukaa, sillä tyyni vesi kantaa äänen pitkän matkan päästä. Eräänä päivänä satoi niin valtavasti, että ilma ja veden pinta olivat yhtä harmaata massaa. Oli kuitenkin rauhoittavaa katsellia, kuinka sade-pisarat pirstoutuivat meren pintaan ja sulautuivat taas yhdeksi suureksi massaksi, samaksi, josta olivat syntyneet. Niin kiertokulku taas alkaa.

Illalla usva kietoi vaippaansa meren ja metsän, jossa vesi tippui vielä pitkän aikaa sen jälkeen kun sade oli lakannut. Aamulla auringon noustessa ja maan lämmityksessä usva vähitellen haipui, metsän linnut alkoivat lennellä edes takaisin mökin ympärillä jokapäiväisissä puuhissaan. Metsässä kävellessäni löysin puusta pudonneen linnunpesän, se oli tyhjä, ehkä jo käytetty, en tiedä. mutta joka tapauksessa kuin pieni taideteos, sisältä vuorattu höyhenillä. Ulkoa vihreällä pehmeällä sammaleella. Kuinka osaa lintu sellaisen rakentaa vain nokallaan. minä en sitä edes käsiäni käyttäen saisi aikaan.

Iltaisin auringon laskun jälkeen, kun hyönteiset alkavat tanssinsa veden yläpuolella, näkee hopeakylkisten kalojen hyppivän saadakseen kiinni hyönteisen. Hetken päästä näkyy vain yhä suureneva rengas vedessä, kala on poissa, ehkä hyönteisenkin ja vain hiljaisuus vallitsee. Mutta kala, joka sai hyönteisen, voi puolestaan joutua lokin saaliiksi, niin luonnon kiertokulku on.

Kaikki täällä on niinkuin pitääkin (tai pitäisi) olla, niin tavallista, kaikella on alkunsa ja syynsä, miksi niin on tai tapahtuu. Kaikkiin kysymyksiin on vastaus valmiina jo kysymyksessä itsessään. On vahinko, ettei aina näin voi elää, mutta on hyvä, että ainakin silloin tällöin on tilaisuus olla täällä ja nauttia tästä sydämen pohjasta, kerätä voimia tulevia aikoja varten. Voi tallettaa ajatukset ja kuvat, jotka täällä syntyvät, niin että sitten kun on taas mukana jokapäiväisissä kiireissä ja tuntuu, ettei jaksa, voi sulkea silmänsä, antaa ajatusten lentää ja niin saavuttaa sama rauha, joka täällä mökissä meren rannalla on niin itsestään selvää, niin tavallista. Miten ihana raukea olo on saunan jälkeen, takka lämmitteä, ulkona hämärtyy, mutta yö ei enää pimene. Me istumme ja nautimme siitä, että mitään ei tarvitse, mihinkään ei ole pakko, me olemme vain.

Lomaterveisin.

Ritva Menet

BRIEF UIT FINLAND

Lieve vrienden,

Vijf dagen zijn wij nu in Finland. Het lijkt allemaal een beetje sprookjesachtig. Dat komt misschien door de natuur, die soms net een schitterende prentbriefkaart is, zeker vlak bij ons huisje. Aan het eind van de week vertrekken we naar Midden-Finland. Daar zal het landschap nog mooier en lieflijker zijn dan hier, aan deze prachtige maar schaars begroeide kust.

De stilte hier is weldadig, de enige geluiden zijn die van de vogels en de kabbelende golven tegen de rotsen. Slechts een paar mensen hebben wij in deze dagen gezien, een hengelaar en twee mannen die hun netten kwamen uitzetten en ze de volgende dag weer kwamen ophalen, plus een enkele motorboot die hier langs komt varen.

Soms horen we stemmen in de verte, het rimpelloze water draagt de geluiden over grote afstanden. Op een dag regende het zo erg, dat de lucht en de zee één loodgrijze massa vormden. Het was evenwel rustgevend om te zien, hoe de regendruppels op het water uiteenspatten en weer één werden met die grote watermassa waaruit ze ontstaan waren. En zo begint de kringloop weer.

's Avonds waren de zee en het bos, waar de druppels van de bomen vielen nog lang nadat de regen was opgehouden, in nevelen gehuld. 's Morgens, toen de zon opkwam en de aarde warm begon te worden, trok de nevel geleidelijk op. De vogels uit het bos begonnen om ons huisje heen en weer te vliegen, druk met hun dagelijkse bezigheden. Tijdens een wandeling in het bos vond ik een vogelnestje, uit de boom gevallen en leeg, misschien al wel gebruikt, ik weet het niet. Het was net een klein kunstwerk, van binnen bekleed met veertjes, de buitenkant met groen zacht mos bedekt. Hoe kan een vogeltje zoiets alleen met zijn snavel tot stand brengen, terwijl ik het niet eens met mijn handen voor elkaar zou krijgen?

's Avonds na zonsondergang beginnen de muggen hun dans boven het water. Dan zie je de zilverglanzende vissen springen om ze te vangen. Na een poos is er alleen nog maar een steeds groter wordende kring in het water, de vis verdwenen, de mug misschien ook en verder alleen stilte. Maar de vis, die misschien de mug ving, kan op zijn beurt weer de prooi worden van een meeuw. Zo is de kringloop in de natuur.

Alles is hier zoals het moet zijn (of zou moeten zijn), zo gewoon. Alles heeft zijn oorsprong, zijn reden voor waarom alles is zoals het is of gebeurt zoals het gebeurt. Op alle vragen ligt het antwoord al besloten in de vraag zelf. Het is jammer dat je niet altijd op deze wijze kan leven, maar het is goed dat je af en toe hier kan zijn en met heel je hart ervan kan genieten, krachten verzamelen voor de komende tijden. De gedachten en beelden die hier ontstaan, kunnen worden opgeslagen, zodat wanneer de dagelijkse beslommingen je opslokken en je het gevoel hebt niet alles meer aan te kunnen, je de ogen kunt sluiten, je gedachten kunt laten wegdwalen om zo diezelfde vrede te bereiken, die hier in het huisje aan de zee zo vanzelfsprekend, zo gewoon is. En dan, wat een heerlijke loomheid na de sauna, de open haard straalt warmte uit, buiten valt de schemering, maar echt donker wordt het niet. Wij zitten te genieten in de wetenschap dat niets hoeft, niets moet.

Met vakantiegroeten,

Ritva Menet

(Nederlandse vertaling: Kaija Molenaar-Arvila;
overgenomen uit *Finmail* 4, februari 1988)

INTERVIEW MET EVERT SCHUT

In verband met het 80 jarig bestaan van de Vereniging Nederland-Finland en onze pogingen nog zo veel mogelijk boven water te halen over de geschiedenis van onze Vereniging, leek het ons een goed idee om een vroeger bestuurslid te interviewen die hier veel over weet. Onze keus viel op Evert Schut die in de periode 1984-1993, dus liefst een periode van negen jaar, penningmeester en vice-voorzitter is geweest. Hij heeft tijdens zijn langdurig lidmaatschap van het bestuur veel meegemaakt, zoals het staatsbezoek van President Koivisto, de tentoonstelling 'Finland in Nederland', de woelige periode tijdens de start en ondergang van het blad Finmail, de geboorte van Aviisi en nog veel meer zaken. Wij vonden het ook interessant om te horen hoe hij een Finland fan was geworden.

Op een zonnige dag in oktober werd ik gastvrij door hem en zijn vrouw Freddy ontvangen in hun huis in Oegstgeest. Na eerst wat over koetjes en kalfjes gesproken te hebben, zoals hun recente vakantie naar Finland, waar ze nog maar net van terug waren, en o.a. genoten hadden van de 'ruska' in Lapland, probeerde ik het gesprek een wat meer 'zakelijke' wending te geven. Dus begon ik hem eerst te vragen hoe hij zo geïnteresseerd was geraakt in Finland, terwijl hij oorspronkelijk toch geen enkele band met Finland had.

Evert vertelde dat hij tot 1968 eigenlijk nooit aan Finland had gedacht, maar wel met veel interesse Zweden en Noorwegen had bezocht. Eigenlijk was het allemaal begonnen door een ervaring van zijn vrouw Freddy. Wat was er gebeurd? Evert was voor een vlootbezoek, hij heeft als officier bij de marine gewerkt, naar Kopenhagen gevaren. Freddy en een vriendin die getrouwd was met een collega van Evert, besloten met de auto naar Kopenhagen te reizen om aan dit vlootbezoek deel te kunnen nemen. In Travemünde namen zij de boot van de Finnlines die indertijd via Kopenhagen naar Helsinki voer. Bij het beladen van de ferry werd een fout gemaakt en hun auto kwam in het ruim terecht dat voor Helsinki was bestemd. In Kopenhagen bleek het niet mogelijk om de auto uit te laden. De Finnlines bood de dames een gratis heen en terugreis naar Helsinki aan, wat zij natuurlijk niet konden aannemen omdat zij op het vlootbezoek werden verwacht. Zelfs de kapitein bemoeide zich met de zaak. Zij werden uitgenodigd met hem te ontbijten, samen met de Finse ambassadeur in Warschau, die ook een passagier was, en kregen van de maatschappij een grote auto te leen. Zij konden deze auto de gehele periode tijdens hun verblijf in Kopenhagen gratis gebruiken, tot hun eigen auto weer terugkwam op de terugreis van de ferry, een paar dagen later.

Zij hebben deze vriendelijke geste nooit vergeten en in 1977, toen zij eigenlijk van plan waren om met vakantie naar Ierland te gaan, en hierbij wat problemen om de hoek kwamen kijken, besloten zij voor een ander reisdoel, Finland, te kiezen. De herinnering uit Kopenhagen kwam weer terug en na wat wikken en wegen kozen zij voor een reis van twee weken naar Finland. Zij raakten onder de indruk van de Finse natuur en de vriendelijkheid van de Finnen, maar het heel speciale 'Finland gevoel' kwam twee jaar later. Tijdens deze eerste Finland vakantie hoorden zij lyrische verhalen van Nederlanders die in Lapland waren geweest en die speciaal het gebied rondom Kuusamo hadden aangeprezen. Hierdoor geïnspireerd huurden zij tijdens de mooie zomer van 1980 een huisje in Sossonniemi, ongeveer 25 km van Kuusamo, en dit was zo een fantastische ervaring dat zij hier nooit meer van 'los' zijn gekomen. Zij vonden het daar echt een paradijs, maar konden deze eerste keer jammer genoeg maar een week blijven. Hierna gingen

zij ieder jaar tot 1988 naar de zelfde plek en ook daarna nog heel vaak. Zij zijn nu al 15 keer met vakantie naar Sossonniemi geweest in het zelfde huisje en zijn goede vrienden geworden van de eigenaar.

Ik vroeg Evert wat hem nu het meest aantrok in Finland en hij antwoordde dat dit toch vooral de mensen zijn. Hij heeft in loop van de jaren veel Finse vrienden gemaakt en roemt de Finse vriendelijkheid en gastvrijheid. Maar de natuur neemt voor hem ook een heel belangrijke plaats in.

Zijn enthousiasme voor Finland bracht hem er toe om in 1982 lid te worden van de Vereniging Nederland-Finland. Vervolgens vroeg de toenmalige voorzitter, Robert Key, hem in 1984 om als penningmeester lid van het bestuur te worden.

Ik vroeg Evert wat hij de belangrijkste gebeurtenissen vond tijdens zijn lidmaatschap van het bestuur. Dit is o.a. de

Evert Schut

tentoonstelling 'Finland in Nederland' geweest, die hij samen met Terttu Jansen-Heikurainen en Päivi Schot-Saikkku heeft georganiseerd ter gelegenheid van de 75 jarige Finse onafhankelijkheid. Het was een initiatief van de vakgroep Finse en Hongaarse taal- en letterkunde aan de Universiteit van Amsterdam en de Vereniging Nederland-Finland. Deze tentoonstelling werd van 9 december 1992 tot en met 8 januari 1993 in de Universiteitsbibliotheek van de Universiteit van Amsterdam gehouden. Evert heeft zich daarbij vooral ingezet voor het deel van de tentoonstelling dat ging over de hulpactie van het Nederlandse Rode Kruis in 1939 ter gelegenheid van de winteroorlog en die tot stand was gekomen door een initiatief van de Vereniging Nederland-Finland (die toen nog Finsch-Nederlandsche Vereniging heette). Hij was aan oud fotomateriaal en verslagen gekomen door middel

van een dochter van de secretaris/penningmeester van de 'Ambulance naar Finland', W. De Ruyter, Ann Kristien de Ruyter. De toenmalige consul van Finland in Nederland (en voorzitter van onze Vereniging), de heer A.J.Th. van der Vlucht, was adviserend lid van het organisatiecomité.

Ter gelegenheid van deze tentoonstelling heeft Evert ook een boek samengesteld 'De ambulance naar Finland', dat is uitgegeven door onze Vereniging. Er zijn nog een aantal exemplaren beschikbaar die volgende maand te koop zullen zijn op de bazaar van de Finse Zeemanskerk in Rotterdam. Hij heeft ook, samen met Rune Frants, over deze ambulance geschreven in Aviisi 1998-2.

Een andere gebeurtenis die in zijn geheugen staat gegrift is het staatsbezoek van President Koivisto en zijn vrouw aan Nederland in 1990, waarbij een receptie werd gehouden in het Rijksmuseum, en zijn goede contacten met de voormalige Finse ambassadeur, de heer Häkkinen.

Evert heeft ook alle facetten meegemaakt die te maken hebben gehad met de

pogingen van het bestuur om een verenigingsblad te introduceren. Dit was eerst Finmail, wat werd samengesteld door een redactiecommissie die nauwe banden had met de Universiteit van Groningen. Na het mislukken van dit experiment was hij heel direct betrokken bij de geboorte van Aviisi in 1992.

Als marine officier heeft hij veel gevaren, o.a. op het voormalig vliegkampschip Karel Doorman en als torpedo officier bij de onderzeedienst. Later was hij in de rang van Kapitein Luitenant ter Zee o.a. hoofd van de afdeling NAVO van de marinestaf in Den Haag en heeft hij in Parijs gewerkt als liaisonofficier tussen de Franse marine en marines van andere landen tijdens de eerste Golfoorlog.

Hij koos niet alleen voor het ruime sop op marineschepen. Hij is ook een enthousiast zeezeiler. In 2000 is hij zelfs met zijn schip 'Muikku' van Nederland naar Finland en terug gezeild binnen een periode van twee maanden (zie ook Aviisi 2000-4), een tocht van 2000 zeemijlen (een zeemijl is 1852 meter). Hij vindt nu dat hij wat oud wordt voor het zeezeilen, vooral na een tocht die hij nog kortgeleden heeft gemaakt in harde wind langs de Deense kust, en is van plan zijn zeilboot voor een motorboot in te ruilen. Maar ook met een motorboot wil hij weer de zee op en niet in de rustige Nederlandse binnenwateren blijven, die voor hem te weinig avontuurlijk zijn.

Evert heeft, meestal heel bescheiden achter de schermen, veel gedaan voor onze Vereniging, en ik denk dat wij hier nog steeds profijt van hebben!

Arnold Pieterse

HAASTATELTAVANA EVERT SCHUT

Alankomaat-Suomi Yhdistyksen 80-vuotisen taipaleen sekä ponnistelumme Yhdistyksemme historian mahdollisimman tunnetuksi tekemisen johdosta meistä oli hyvä keksintö haastatella aikaisempaa johtokunnan jäsentä, jolla olisi paljon kerrottavaa. Valintamme oli Evert Schut, joka toimi kokonaiset yhdeksän vuotta 1984-1993 rahastonhoitajanamme sekä varapuheenjohtajanamme. Pitkän toimintakautensa aikana hän ehti olla monessa mukana, kuten presidentti Koiviston valtiovierailussa, "Suomi Alankomaissa"-näyttelyssä, Finmail-julkaisun synnyssä ja sen lopettamisessa, Aviisin alkutaipaleessa ja monessa muussa. Meistä oli lisäksi mielenkiintoista kuulla miten hänestä oli tullut Suomen ystävä.

Hän ja hänen vaimonsa Freddy ottivat minut eräänä aurinkoisena lokakuun päivänä ystävällisesti vastaan Oestgeestissä sijaitsevassa kodissaan. Jutustelumme ensin niitä näitä, kuten heidän juuri päättyneestä lomastaan Suomen Lapissa ruska aikaan, yritin päästä suoraan asiaan. Kysyin ensiksi mistä hänen kiinnostuksensa Suomea kohtaan oli saanut alkunsa vaikka hänellä ei alunperin ollut mitään suhteita Suomeen.

Evert tunnusti ettei hän ollut vuoteen 1968 oikeastaan koskaan tullut ajatelleeksi Suomea vaikka oli suurella mielenkiinnolla vierailut Ruotsissa ja Norjassa. Oikeastaan kaikki oli alkanut erään hänen vaimonsa kokeman kommelluksen kautta. Mutta mitä oikein oli tapahtunut? Evert oli laivamatkalla laivastovierailulle Kööpenhaminaan, hänhän on ollut työkseen laivastoupseeri. Freddy ja hänen ystävättärensä, joka oli naimisissa Evertin kollegan kanssa, päättivät lähteä autolla kohti Kööpenhaminaa osallistuakseen samaiseen laivastovierailuun. Travemündessä kumppanukset astuivat Finnlinesin lauttaan minkä reitti kulki siihen aikaan Kööpenhaminan kautta Helsinkiin. Laivan lastauksessa tapahtuneen virheen seurauksena heidän autonsa joutui Helsinkiin menevän

lastin ruumaan. Kööpenhaminassa osoittautui mahdottomaksi saada auto sieltä ulos. Finnlines tarjosi naisille ilmaisen matkan Helsinkiin ja takaisin mitä he eivät tietenkään halunneet ottaa vastaan laivastovierailun takia. Jopa laivan kapteeni tuli avuksi järjestelemään asioita. Hän tarjosi heille aamiaisen yhdessä Suomen Varsovan suurlähettilään kanssa joka sattui myös olemaan paikalla matkustajana ja saivat yhtiön suuren auton käyttöönsä ilmaiseksi siihen asti kunnes heidän oma autonsa saapuisi takaisin Helsingistä parin päivän kuluttua.

Tämä ystävällinen ele ei heiltä koskaan päässyt unohtumaan ja vuonna 1977, kun heillä oli alun perin tarkoituksena lähteä lomamatkalle Irlantiin, minkä järjestämisessä tuli ongelmia, he päättivätkin valita vaihtoehtoisen kohteen, Suomen. Kööpenhaminan muistot palautuivat mieliin ja niinpä he päättivät suunnata kahden viikon matkalle Suomeen. He ihastuivat Suomen luontoon ja ihmisten ystävällisyyteen, mutta erityinen "Suomi-tunne" syntyi vasta pari vuotta myöhemmin. Tämän ensimmäisen matkansa aikana he kuulivat muiden hollantilaisten lyhyistä kertomuksista vierailuistaan Lappiin ja etenkin Kuusamon alueelle. Tästä innostuneina he vuokrasivatkin vuoden 1980 kauniina kesänä mökin Sossoniemestä suunnilleen 25 kilometrin päästä Kuusamosta mikä osoittautui merkittäväksi kokemukseksi. Heidän mielestään se oli todellinen paratiisi ja ensimmäinen kerta loppui aivan liian lyhyeen pelkän viikon vierailun jälkeen. Sen jälkeen he menivät joka vuosi samaan paikkaan vuoteen 1988 saakka ja vielä sen jälkeenkin usein. Lukumääriä on tähän asti ketynyt jo 15 ja heistä on tullut hyviä ystäviä lomapaikan omistajien kanssa.

Kysyin Evertiltä mikä häntä Suomessa eniten viehättää ja hänen vastauksensa oli, että ihmiset. Vuosien saatossa hän on ystävystynyt monien suomalaisten kanssa ja hän ylistää heidän ystävällisyyttään ja vieraanvaraisuuttaan. Mutta myös luonnolla on tärkeä osansa.

Tämä innostus Suomea kohtaan sai hänet liittymään Alankomaat-Suomi Yhdistyksen jäseneksi. Silloinen puheenjohtaja, Robert Key, pyysi häntä vuonna 1984 rahastonhoitajan ominaisuudessa johtokunnan jäseneksi.

Halusin kuulla mitä Evert piti tärkeimpinä tapahtumina hänen johtokunnan jäsenyytensä aikana. Esimerkiksi 'Suomi Alankomaissa'-näyttelyn järjestäminen yhdessä Terttu Jansen-Heikuraisen ja Päivi Schot-Saikun kanssa Suomen 75-vuotisen itsenäisyyden kunniaksi. Aloite sille tuli Amsterdamin Yliopiston suomen- ja unkarinkielen osastolta sekä Alankomaat-Suomi Yhdistykseltä. Näyttely pidettiin 9.12.1992-8.1.1993 Amsterdamin Yliopiston kirjastossa. Evertin panostus tuli eniten esille osassa, jossa esiteltiin Alankomaiden Punaisen Ristin avustustoimia talvisodan aikana 1939 ja jonka aloite tuli Alankomaat-Suomi Yhdistykseltä. Hänen onnistui saada käsiinsä vanhoja valokuvia ja raportteja 'Ambulanssi Suomeen'-tempauksen sihteeri-rahastonhoitajan, W. De Ruiterin, tyttäreltä, Ann Kristien de Ruiteriltä. Senaikainen Suomen konsuli Alankomaissa, herra A.J.Th. van der Vlugt, toimi avustavana jäsenenä organisaatiokomiteassa.

Tapahtuman tiimoilta Evert kokosi aiheesta kokonaisen kirjan 'Ambulanssi Suomeen', jonka Yhdistyksemme on julkaissut. Viimeiset kappaleet näistä tulevat Merimieskirkon joulubasaarin myyntitiskille. Hän kirjoitti myös aiheesta yhdessä Rune Frantsin kanssa Aviisin numerossa 1998-2.

Toinen hänen mainitsemansa tapahtuma muistojen kätkeistä oli presidentti Koiviston valtiovierailu puolisoineen Alankomaihin vuonna 1990, minkä vastaanotto järjestettiin Rijksmuseumin tiloissa sekä hänen lämmin suhteensa silloiseen Suomen suurlähettilääseen, Häkkäseen.

Evert sai myös kokea miten johtokunta ponnisteli luodakseen Yhdistykselle oman julkaisun. Ensin oli Finmail, jonka toimitus oli läheisissä suhteissa Groningenin Yliopistoon. Kokeilun kariuduttua hän oli mukana Aviisin syntymisessä vuonna 1992.

Laivastoupseerina olonsa johdosta hän on ollut paljon merillä esim. edesmenneellä lentotukialuksella nimeltä Karel Doorman ja torpedoupseerina sukellusvenepalvelussa. Myöhemmin hän sai Kapitein Luitenant ter Zee-arvonimen NAVO:n laivastotukikohdassa Haagissa ja hän työskenteli Persianlahden sodan aikana Pariisissa yhteysupseerina Ranskan ja muiden maiden välillä.

Hänen kokemuspäirinsä ei rajoittunut pelkästään laivaston aluksiin. Sen lisäksi hän on myös innokas meripurjehtija. Vuonna 2000 hän seilasi 'Muikku'-veneellään Hollannista Suomeen ja takaisin kahden kuukauden aikana (asiasta enemmän Aviisin numerossa 2000-4), 2000 meripenikulman matkan (yksi meripenikulma on 1852 metriä). Omasta mielestään hän on jo liian vanha meripurjehdukseen minkä hän joutui toteamaan purjehdittuaan hiljattain pitkin myrskyistä Tanskan rannikkoa ja hän onkin päättänyt vaihtaa purjeveneeseen moottoriveneeseen. Mutta myös moottoriveneensä hän aikoo suunnata kohti merta eikä pelkästään kohti rauhallisia Alankomaiden sisävesiä jotka hänen mielestään eivät tarjoa tarpeeksi seikkailun makua.

Evert on ollut tärkeä vaikuttaja Yhdistyksessämme, useinmiten vaatimattomasti kulissien takana ja minun mielestäni saamme vieläkin nauttia hänen aikaansaannostensa hedelmistä!

Arnold Pieterse
(Käännös: Minna Rätty)

AARDBEIENTEELT IN FINLAND

Als inactief lid van uw vereniging wil ik graag een reactie geven op uw opmerking in het artikel "Van het bestuur" in Aviisi 2003-4 naar aanleiding van uw bewering dat de aardbeienoogst mislukt is, c.q. veel minder heeft opgebracht dan in normale jaren.

Aangezien ik één van de grootste exporteurs van aardbeiplanten naar Finland ben mag verondersteld worden dat ik enige specialistische kennis heb van de teelt van dit gewas. Misschien is het goed om enige algemene opmerkingen te maken over dit onderwerp. De Finse traditie om zacht fruit te telen, te consumeren en vooral te conserveren is al heel oud. Aardbeien, frambozen, bessen, cloudberreries, artichberries, enzovoort staan symbool voor zon en zomer en daarom moet er zoveel mogelijk van genoten worden. Het lijkt alsof de Finnen ook op deze manier hun korte zomer zoveel mogelijk willen uitbuiten.

De aardbeienteelt is al lang bekend in Finland en de oppervlakte aardbeievelden daar bedraagt veel meer dan in Nederland. Het totale areaal is ongeveer 4500 ha. De belangrijkste teeltgebieden zijn de omgeving van Suonenjoki, Leppävirta, Turku en Espoo. Natuurlijk worden er in veel andere gebieden in Finland ook aardbeien geteeld, maar dit zijn de concentratiegebieden.

De opbrengst per ha ligt in Finland op ongeveer 4000 kg. Nederland kent gemiddelde opbrengsten van 20000 kg. Na de Finse toetreding tot de Europese Unie gingen de grenzen open en werd het mogelijk voor de Finse telers om plantmateriaal uit Nederland te betrekken. Zelf heb ik direct enige telers uitgenodigd om de aardbeienteelt in Nederland te bekijken. Bovendien hebben we hen kennis laten maken met Nederlandse planten en rassen.

Na aanvankelijke aarzelingen zijn veel telers in Finland nu overgestapt op Nederlandse planten. Een reden daarvoor is dat er in Nederland veel aardbeiplanten worden geteeld omdat Nederland de beste condities van Europa heeft om een goede, gezonde en sterke plant te telen. De temperatuur is hier goed, de grond erg geschikt en de plantenkwekers hebben meer dan 40 jaar ervaring op hun vakgebied.

De natuurlijke omstandigheden in Finland zijn veel minder gunstig voor de opkweek, waardoor de voor de telers beschikbare planten kleiner zijn en bovendien duurder. De laatste jaren gaat de import van Nederlands materiaal steeds grotere vormen aannemen en die telers die inmiddels planten uit Nederland betrekken, ervaren dat de opbrengst sterk stijgt en dat er soorten beschikbaar zijn die aanmerkelijk beter van kwaliteit zijn dan vroeger.

Dat de oogst van de aardbeien dit jaar lager is geweest, is niet alleen te wijten aan de droogte maar ook aan het feit dat er in 2002 nauwelijks herfst was in Finland. Op de meeste plaatsen veranderde de zomer direct in de winter. Het begon snel te vriezen, terwijl er nog geen sneeuw lag om de planten te beschermen tegen de koude. Zo werd er grote schade aangericht. In het voorjaar bleek dat veel planten dit niet hadden overleefd en als klap op de vuurpijl kwam daar ook nog een extreem hete zomer overheen zonder noemenswaardige regen. Deze zaken hebben geleid tot de lagere opbrengst van aardbeien voor wat betreft de opbrengst in kilogrammen, maar de meeste telers hebben zoveel meer per kg aan euro's ontvangen, dat men over het algemeen daar niet over treurt.

Omdat de Finse huisvrouwen graag een vers product op tafel zetten, ziet men

een verlenging van de teelt optreden. Enerzijds gebeurt dit door de productie in kassen en anderzijds door de verlenging van het seizoen in de volle grond tot september. Dat laatste kan alleen met speciaal daarvoor geteelde planten uit Nederland. Deze planten zijn dikker dan de normale planten en hebben zoveel kracht dat ze in 7 weken na het planten de eerste aardbeien geven.

De productieverhoging van aardbeien gaat niet altijd gepaard met verbetering van bijvoorbeeld de smaak. Genetisch is de smaak verbonden met de hoogte van de opbrengst. Supermarkten in Europa willen alleen aardbeien die lang houdbaar zijn, maar hoe zoeter de aardbeien, hoe slechter houdbaar. Twee zaken die niet zo eenvoudig te verenigen zijn. De Finnen willen graag een zoete aardbei die niet al te licht van kleur is. De smaak wordt overigens door het vele licht in Finland wel positief beïnvloed. De telers kopen het liefste de wat oudere rassen uit Nederland omdat die vaak een betere smaak hebben dan de bekendere jonge rassen, die men overwegend aantreft in de teeltgebieden in Midden-Europa.

Een ras dat tegenwoordig veel geteeld wordt in Finland is 'Polka'. Dit ras is zoet, heeft een donkere kleur en is redelijk houdbaar (twee tot maximaal drie dagen). Verder proberen wij als exporteurs in te spelen op de behoefte van de Finse consument door onze ogen goed open te houden voor nieuwe rassen. Het lijkt erop dat er binnen een aantal jaren een nieuw ras op de markt komt dat waarschijnlijk voldoet aan de zoete normen van de Finnen en dat bovendien beter houdbaar is.

Verder verkopen wij bijna geen rassen die in Midden-Europa hoofdassen zijn. Alleen voor de kasteelt in Finland wordt het belangrijke aardbeienras 'Elsanta' gekocht. Deze is echter niet erg zoet. Zeker in Finland waar de lichtintensiteit in het voorjaar en de herfst duidelijk minder is, zal dit ras uit de kas minder goed smaken.

Zoete aardbeien hebben dan wel de voorkeur (ook de mijne), maar het moet voor de teler wel rendabel blijven om deze rassen te telen. En dat hangt meestal samen met de financiële opbrengst

Als slotopmerking wil ik graag zeggen dat een bezoek aan Finland officieel werken is, maar mij ook enigszins een vakantiegevoel geeft, alhoewel de afstanden erg groot zijn. In augustus heb ik zeker 30 klanten bezocht en bijna 4000 km gereden. Maar ondanks dit alles maakt de gastvrijheid van de mensen, de prachtige omgeving en de rust in dit mooie land, veel goed.

Volgend jaar ga ik weer met veel plezier richting het noorden.

Lammert Blikman
(dg@zeelandnet.nl)

MANSIKANVILJELY SUOMESSA

Haluaisin yhdistyksenne epäaktiivisena jäsenenä mielelläni ottaa kantaa Aviisin 2003-4 "Johtokunnalta" artikkelissa olleeseen väitteeseen, jonka mukaan mansikkasato oli epäonnistunut tai ainakin huomattavasti heikompi kuin normaaleina vuosina.

Koska itse olen eräs suurimmista mansikantaimien viejistä Suomeen, voidaan varmasti olettaa, että minulla on kyseisen taimen viljelyn alalta erikoistunte-musta. Ehkä on hyvä kertoa jotain yleistietoa aiheesta. Pehmeiden marjojen kasvattamisella, käyttämisellä ja etenkin niiden säilönnällä on Suomessa hyvin vanhat perinteet. Mansikat, vadelmat, marjat, lakat, mesimarjat ja muut marjat symbolisoivat aurinkoa ja kesää ja siksi niistä täytyy nauttia mahdollisimman paljon. Vaikuttaa siltä kuin suomalaiset myös tällä tavoin yrittäisivät mahdolli-simman hyvin hyödyntää lyhyttä kesäänsä.

Mansikanviljely tunnetaan Suomessa jo kauan ja siellä olevien mansikkamaiden pinta-ala on paljon suurempi kuin mitä se on Alankomaissa. Niiden kokonais-pinta-ala on noin 4500 hehtaaria. Tärkeimmät viljelyalueet sijaitsivat Suonen-joen, Leppävirran, Turun ja Espoon seuduilla. Mansikkaa viljellään Suomessa luonnollisesti myös monilla muilla alueilla, mutta se on keskittynyt etenkin näille edellä mainituille seuduille.

Suomessa mansikan tuotto hehtaaria kohden on noin 4000 kg. Alankomaissa keskimääräinen tuotto on 20000 kg:n luokkaa. Suomen liittyttyä Euroopan unio-niin avautuivat rajat ja suomalaisten viljelijöiden oli mahdollista hankkia kasveja Alankomaista. Kutsuin välittömästi joitakin viljelijöitä tutustumaan mansikanvilje-lyyn Alankomaissa. Annoimme heidän lisäksi tutustua alankomaalaisiin kasveihin ja lajikkeisiin.

Alkukauden epäröinnin jälkeen ovat monet suomalaiset viljelijät nyt siirtyneet käyttämään alankomaalaisia kasveja. Yksi syy tähän on se, että Alankomaissa viljellään paljon mansikkaa, koska Alankomaissa vallitsevat olosuhteet ovat Euroopan parhaat hyvän, terveen ja vahvan kasvin kasvattamiseksi. Täällä vallit-seva lämpötila on hyvä, maaperä on hyvin viljelyyn sopivaa ja kasvien viljelijöillä on alalta yli 40 vuoden kokemus.

Suomen luonnon olosuhteet ovat vähemmän suotuisat kasvattamiseen ja siksi viljelijöiden käytettävissä olevat kasvit ovat pienempiä ja lisäksi kalliimpia. Alan-komaalaisten kasvien tuontivolyyymi on viime vuosina selvästi kasvanut. Ne vilje-lijät, jotka jo käyttävät Alankomaasta tuotettuja kasveja, ovat huomanneet tuot-tonsa voimakkaasti kasvavan ja ovat tutustuneet erilaisiin lajikkeisiin, jotka ovat laadultaan selvästi parempia kuin entiset.

Syy heikkoon mansikkasatoon tänä vuonna ei ollut pelkästään kuivuus vaan myös se seikka, että Suomessa ei vuonna 2002 ollut juuri syksyä. Useimmissa paikoissa kesä vaihtui suoraan talveksi. Pakkaset alkoivat jo nopeasti ilman että kasvien päällä olisi ollut niitä kylmältä suojaavaa lumipeitettä. Tämä aiheutti suuria tuhoja. Keväällä kävi selväksi, että monet kasvit eivät olleet tästä selvinneet. Kaiken kukkuraksi sitä seurasi vielä erikoisen kuuma kesä ilman mainittavampaa sadetta. Tästä kaikesta aiheutui kilomääräisesti heikko mansikkasato, mutta suurin osa viljelijöistä ansaitsi niin paljon enemmän euroja kiloa kohden, ettei tilanne yleisesti ottaen ollut huolestuttava.

Koska suomalaiset kotirouvat käyttävät mielellään tuoreita tuotteita, on havait-tavissa viljelykauden pidentymistä. Tämä toteutuu toisaalta kasvihuoneviljelyn

avulla ja toisaalta pidentämällä kasvukautta pelloilla syyskuuhun saakka. Viimeksi mainittu onnistuu vain nimenomaan tähän tarkoitukseen viljellyillä Alankomaista tuotetuilla kasveilla. Nämä kasvit ovat tavallista paksumpia ja ne ovat niin voimakkaita, että tuottavat ensimmäiset mansikat jo seitsemän viikkoa istutuksen jälkeen.

Mansikan tuotannon kohottaminen ei välttämättä aina merkitse esimerkiksi maun parantamista. Maku liittyy geneettisesti tuottotasoon. Eurooppalaiset valintamyymälät haluavat vain sellaisia mansikoita, joita voidaan kauan säilyttää, mutta mitä makeampi mansikka on, sitä huonommin se säilyy. Näitä kahta seikkaa on vaikea yhdistää. Suomalaiset suosivat mansikkaa, joka on makea eikä kovin vaalea väriltään. Suomessa vallitsevilla hyvin valoisilla olosuhteilla on muuten suotuisa vaikutus mansikan makuun. Viljelijät ostavat Alankomaista mieluiten vähän vanhempia lajikkeita, koska niiden maku on usein parempi kuin paremmin tunnettujen uusien lajikkeiden, joita tavataan pääasiassa Keski-Euroopan viljelyalueilla.

Suomessa nykyään paljon viljelty lajike on "Polka". Tämä lajike on makea, väriltään tumma ja suhteellisen hyvin säilyvä (kaksi tai korkeintaan kolme päivää). Me pyrimme mansikan viejinä pitämään silmämme auki uusien lajikkeiden suhteen, niin että voimme ottaa huomioon suomalaisten kuluttajien tarpeet. Markkinoille näyttäisi olevan tulossa muutaman vuoden sisällä uusi lajike, joka täyttää suomalaisten vaatimukset makeuden suhteen ja on lisäksi paremmin säilyvä.

Emme lisäksi juuri myy sellaisia lajikkeita, jotka Keski-Euroopassa ovat päälajikkeita. Tärkeää mansikkalajiketta "Elsantaa" myymme Suomeen vain kasvihuoneviljelyä varten. Se ei kuitenkaan ole kovin makea. Etenkin Suomessa keväällä ja syksyllä vallitsevissa heikommassa valaistusolosuhteissa ei tämä lajike kasvihuoneessa kasvatettuna ole maultaan paras mahdollinen.

Makeat mansikat ovat tosin suositumpia (myös minun mielestäni), mutta näiden lajikkeiden kasvattamisen täytyy olla viljelijöille jatkossakin kannattavaa. Se taas yleensä riippuu taloudellisesta tuotosta.

Haluaisin vielä lopuksi mainita, että Suomeen suuntautuvat matkani ovat virallisesti töitä, mutta niihin liittyy jossakin määrin myös lomaturunmaa, vaikka toisaalta etäisyydet ovat todella pitkiä. Kävin elokuussa ainakin 30 asiakkaan luona ja ajoin lähes 4000 km. Mutta siitä huolimatta hyvittää ihmisten vieraanvaraisuus, upeat maisemat sekä tässä kauniissa maassa vallitseva rauha paljon matkan vaivoista.

Menen ensi vuonna taas mielihyvin kohti pohjoista.

Lammert Blikman (dg@zeelandnet.nl)
(Käännös: Tiina van Leeuwen-Seppänen)

'VIRTAHEPO' HOLLANNIKSI.

Tommy Hellstenin kirjan 'Virtahepo olohuoneessa' lukeminen sai pietarsaarelaisen Ben Griepin oivaltamaan monia asioita itsestään, lapsuudestaan ja vanhempiensa sotatraumoista. Kirjan kääntämiseen hän ryhtyi alun perin auttaakseen kriisin joutunutta veljeään. Nyt kirja 'Een nijlpaard in huis' ilmestyy Hollannissa kääntäjän esipuheella varustettuna. Lukemisen ja kääntämisen myötä Griep sanoo myös itse toipuneensa.

Ben Griep käänsi Tommy Hellsteniä hollanniksi ja voitti itse oman 'virtahevon', sotatrauman, joki oli tullut hänelle perintönä:

Monen muun tavoin myös hollantilaissyntyinen, pitkään Pietarsaassa asunut Ben Griep koki voimakkaan ahaa-elämyksen lukiessaan Tommy Hellstenin kirjaa 'Virtahepo olohuoneessa'. Kirja ja jo Hellstenin tavaramerkeiksi tulleet käsitteet 'virtahepo olohuoneessa' ja 'läheisriippuvuus' auttoivat häntä näkemään kirkkaasti oman lapsuudenperheensä kuviot ja niiden vaikutuksen elämäänsä vielä aikuisena.

Alun perin Griep ryhtyi kääntämään kirjaa hollanniksi auttaakseen omaa veljeään, joka joutui kriisiin menetettyään 10-vuotiaan lapsensa. Ajatus julkaisemisesta tuli vasta myöhemmin. Tommy Hellsten suhtautui asiaan myönteisesti, ja hollantilainen kustantaja löytyi ensi yrityksellä.

"Tunnistan itsessäni läheisriippuvuuden merkkejä, vaikka minulla oli hyvä koti ja vanhemmat, eikä esimerkiksi alkoholismia, perheväkivaltaa tai inestisiä esiintynyt. Oli kuitenkin jotakin: molemmat vanhempani pidätettiin natsien miehityksen aikana vuosina 1940-1945, josta seurasi heille vankeus- ja keskitysleirikokemuksia."

Griep uskoo vanhempien sotatrauman kummitelleen heillä kotona 'virtahepona'. Hän tunnistaa itsessään läheisriippuvaisia luonteenpiirteitä, jotka selittyvät vanhempien tuskallisten kokemusten vaikutuksilla. Oivallus sai hänet kirjoittamaan käännökseen oman esipuheen, joka sisältyy hollanninkieliseen painokseen heti Hellstenin alkusanojen jälkeen.

Oivallusta vahvisti myös toinen, sattumalta silmiin osunut teksti, jossa puhutaan keskitysleireiltä selviytyneiden lapsista. "Ymmärsin, että se kertoi myös minusta. Se oli voimakas kokemus, ja minun oli luettava teksti uudelleen ja uudelleen", Griep kertoo liikkuttuneena.

Hellstenillä virtahepo tarkoittaa jotakin hyvin voimakasta ilmiötä, jonka läheisyydessä ihminen joutuu elämään pystymättä käsittelemään sitä. Jos kodissa

lymyää virtahepo, vanhemmat ovat poissaolevia ja painiskelevat omien ongelmien kanssa jaksamatta olla täysipainoisesti vanhempia. "He eivät kohtaa lapsensa tunteita ja tarpeita, eivätkä tavallaan tarjoa peiliä tämän tunteille. Jos vanhempi ei näe lapsen surua lempilelun kadottua, niin suru jää peilaamatta, eikä lapsi opi tunnistamaan omia tunteitaan."

Griepin kotona ei täysin vaiettu sodan aikaisista tapahtumista, ja lapset tiesivät jotain siitä, mitä vanhemmat olivat kokeneet.

"Äitini oli vankeudessa päättänyt, että jos hän siitä selviää, niin hän ei koskaan valita mistään! Niinpä joku lapsen lelun katoaminen oli vain 'pikkujuttu'. Isäni kertoi ainoastaan hauskoista tapahtumista ja seikkailuista sodan aikana, mutta tarina töksähti aina kun se oli edennyt keskitysleiriin asti. Lapsena aistii kyllä, että olennaisin osa jäi kertomatta.

Hollantihan oli ennen sotaa naiivin idyllinen maa, ja oikean ja väärän välinen ero oli selkeä. Kaikki se, mitä sitten tapahtui, romahdutti sen maailman. Luottamus oli mennyt, Ben Griep muistuttaa.

Pahojen kokemusten jälkeen vanhemmat eivät enää osanneet täysin luottaa mihinkään. He eivät myöskään pystynyt täysillä iloitsemaan mistään. Koko perhe ikään kuin käpertyi siilipuolustukseen, ja outo pelon ja turvattomuuden tunne vallitsi. Kirjoittamattomat säännöt olivat: älä puhu – älä tunne – älä luota."

Griep sanoo tunnistavansa itsessään läheisriippuvuuden merkkeinä toisaalta vihan, toisaalta halun olla mieliksi ja taipumuksen väheksyä omia toiveitaan ja tuntojaan. "Kun lapset huomaavat, että vanhemmat ovat kärsineet vääryyttä, heissä herää viha näiden puolesta, mutta kohdetta ei oikein löydy. Viha sinänsä voi olla hyvä asia, mutta minulla se ilmenee siten, että voin joskus vihastua kohtuuttomasti, tai että viha tulee myöhässä, tai patoutuu kokonaan sisääni."

Hän sanoo läheisriippuvuuden ilmenneen veljellään liiallisena velvollisuudentunteena, suorituspakkona koulussa ja työssä, ja kaiken älyllistämisenä.

"Hän on esikoinen, ja nämä saavat kantaa 'virtahepoperheessä' raskaimman taakan. Veljeni tunteet oli syväjäädytetty, mutta minun kohdallani pakastamon ovi oli sentään jäänyt raolleen. Pelastukseni jo murrosiässä oli, että kavereiden luona näin toisenlaisia, 'tavallisia' perheitä, joilla ei ollut sotakokemuksia rasitteina. Arkkitehdin koulutukseni taas on sallinut minulle myös vapauttavan hassutelman.

Olen ollut hirveän raskasmielinen pessimisti, ja virtahepo nostaa joskus vieläkin päätään, mutta olen päässyt siitä voitolle. Maan päällä kulkee nyt varsin onnellinen ihminen, joka seuraa kiitollisena oman tyttärensä kasvamista."

Hollannissa sotatraumat tunnetaan ja niiden vaurioittamia ihmisiä hoidetaan erityisissä keskuksissa, jollaisessa Griepin velikin saa apua. 80-luvun alussa huomattiin, että myös uhrien lapset oireilevat.

Griep uskoo sodan traumojen tuntuun monissa suomalaisperheissäkin. "Apua tarvitsevia varmaan hoidetaan täälläkin hyvin, mutta ei omana ryhmänään."

Vuosien prosessin jälkeen velikin on paranemassa ja on jo palannut takaisin työelämäänsä.

Hellstenin kirjasta on Hollannissa otettu 2000 kappaleen painos nimellä 'Een nijlpaard in huis'. Kustantaja, Van Holkema & Warendorf, on julkaissut muun muassa tunnetun psykoanalyytikon Alice Millerin teoksia.

"Vanhemmilleni tieto käännöksestä ja esipuheesta oli alussa kova pala, mutta nyt

he sanovat olevansa onnellisia siitä, että asiat on selvitetty ennen kuin kuolema meidät erottaa. Nyt he ovat ylpeitä pojastaan," Griep hymyilee.

Leena Nygård
(Keskipohjanmaa 12. huhtikuuta 2002)

HET 'NIJLPAARD' IN HET NEDERLANDS

Het lezen van het boek "Een nijlpaard in huis" van de auteur Tommy Hellsten gaf Ben Griep uit Pietarsaari inzicht in zichzelf, in zijn jeugd en in de oorlogstrauma's van zijn ouders. Met het vertalen van het boek begon hij aanvankelijk om zijn broer bij te staan die in nood verkeerde. Nu is het boek 'Een nijlpaard in huis' in Nederland verschenen, voorzien van een voorwoord van de vertaler. Griep zegt dat het lezen en het vertalen ook zijn eigen herstel hebben bespoedigd.

Ben Griep vertaalde het boek van Tom Hellsten in het Nederlands en overwon zijn 'nijlpaard', een oorlogstrauma dat was overgegaan op zijn generatie.

Zoals zovele anderen had ook de in Nederland geboren, maar nu al sinds lange tijd in Pietarsaari wonende Ben Griep, een sterke ahaa-ervaring bij het lezen van het boek 'Een nijlpaard in huis' van de auteur Tommy Hellsten. Het boek en de door Hellsten overbekend gemaakte begrippen 'een nijlpaard in huis' en 'medeafhankelijkheid' hielpen hem om helder in te zien in wat voor een gezinssituatie hij zelf is opgegroeid en welke invloed dat heeft gehad op zijn leven, ook nog nadat hij al volwassen was geworden.

Aanvankelijk begon Griep met het vertalen van het boek om zijn broer bij te staan, die in een crisis geraakte na het verliezen van zijn 10-jarige zoon. De gedachte om de vertaling te publiceren kwam pas later. Tommy Hellsten stond daar positief tegenover, en het vinden van een Nederlandse uitgever lukte bij de eerste poging.

"Ik herken in mijzelf medeafhankelijke trekjes, hoewel ik een goed ouderlijk huis met goede ouders had, waar geen alcoholisme, geweld binnen het gezin, incest of iets dergelijks voorkwam." Toch was er iets: "mijn beide ouders waren tijdens de bezettingsjaren 1940-1945 door de nazi's gearresteerd, met als gevolg gevangenschap- en concentratiekampervaringen."

Griep gelooft dat de oorlogstrauma's van zijn ouders bij hun thuis hebben rondgespookt als een 'nijlpaard'. Hij herkent in zichzelf medeafhankelijke karaktertrekken, die te verklaren zijn uit de invloed van de pijnlijke ervaringen die zijn ouders hebben gehad. Dit inzicht heeft hem ertoe gebracht bij de vertaling een eigen voorwoord te schrijven, dat opgenomen is in de Nederlandse uitgave,

onmiddellijk na de introductie van Hellsten.

Het inzicht werd bevestigd door de inhoud van een andere tekst die hem toevallig onder de ogen kwam, en dat ging over de kinderen van overlevenden uit de concentratiekampen. "Ik begreep, dat dat tekstfragment over mij ging. Dat was een heftige ervaring, en ik moest de tekst keer op keer opnieuw lezen, vertelt Griep geëmotioneerd."

Met 'een nijlpaard' bedoelt Hellsten een zeer sterk verschijnsel, in de nabijheid waarvan iemand moet leven zonder in staat te zijn om daarmee om te gaan. Als er zich in huis een nijlpaard verscholen houdt, dan zijn de ouders er met hun gedachten niet bij en zijn zij met hun eigen problemen aan het worstelen zonder in staat te zijn de ouderrol met volle inzet te vervullen.

"De gevoelens en behoeftes van het kind blijven voor hen deels onopgemerkt, en je zou kunnen zeggen dat de ouders de gevoelens van het kind niet spiegelen. Als de ouder het verdriet niet ziet van zijn kind dat zijn lievelingsspeeltje is kwijtgeraakt, dan kan dat kind zijn verdriet ook niet zien in de spiegel en kan het kind dat gevoel niet leren kennen."

Bij Griep thuis werd niet volledig gezwegen over de gebeurtenissen in de oorlog, en de kinderen wisten wel het een en ander over wat de ouders hadden meegeemaakt.

"Mijn moeder had in de gevangenis besloten, dat als zij er heelhuids uit zou komen, dat zij dan nooit meer ergens over zou klagen! Het kwijtraken van een speeltje van het kind is dan natuurlijk 'een niemendalletje'. Mijn vader vertelde wel over de avonturen en komische gebeurtenissen in de oorlogstijd, maar als het verhaal bij het concentratiekamp was aangekomen dan stakte het. Als kind voelde je wel aan dat het wezenlijkste werd achtergehouden.

Nederland was voor de bezetting een onschuldig idyllisch landje, en het verschil tussen goed en kwaad was duidelijk. Alles wat tijdens de bezetting gebeurde deed die wereld ineensinken. Het vertrouwen was geschonden, merkt Ben Griep op.

"Mijn ouders hebben tijdens de bezetting geleerd dat je op niets en niemand kunt vertrouwen. Maar na dat alles konden ze ook moeilijk nog ergens met volle overgave van genieten. Het gezin kroop als het ware in haar schild, met een vaag gevoel van bangheid en onzekerheid. De ongeschreven regels luiden: vertrouw nergens op, bespreek niets, voel niets."

De medeafhankelijke trekjes die Griep in in zichzelf herkent zijn enerzijds woede, anderzijds de wil om anderen te behagen en de neiging om de eigen wensen en gevoelens weg te cijferen.

"Als een kind merkt dat zijn ouders onrecht hebben ondergaan, dan ontwaakt zijn woede, die zich echter nergens op kan richten. Woede kan op zich een goede zaak zijn, maar bij mij uit het zich zo, dat ik soms onredelijk kwaad word, of dat mijn woede te laat opkomt, of dat zij zich geheel in mij ophoopt."

Griep vertelt dat de medeafhankelijkheid bij zijn broer tot uiting komt in diens overmatig plichtsbesef, in de neiging tot presteren op school en werk, en in het alles terugbrengen tot verstandelijke zaken. "Hij is de eerstgeborene, en die krijgt in het algemeen de zwaarste last te dragen in het 'nijlpaardgezin'. De gevoelens van mijn broer waren diepbevroren, maar in mijn geval was de vrieskist op een kier blijven staan. Mijn redding was, dat ik al in mijn puberteit via vrienden kennismaakte met 'normale' gezinnen die niet belast waren met oorlogservaringen. Ook de bouwkundestudie is van betekenis geweest, immers als architect is het mij

toegestaan om malle dingen te doen, wat heel bevrijdend is.

Ik ben een vreselijke zwartkijker en een pessimist geweest, en zo nu en dan probeert het nijlpaard nog wel eens zijn kop op te steken, maar ik heb het overwonnen. Er loopt hier nu een zeer gelukkig mens rond, die dankbaar geniet van het opgroeien van zijn eigen dochter."

In Nederland weet men van de oorlogstrauma's, en de getroffenen krijgen hulp in gespecialiseerde centra, zoals ook de broer van Griep. In het begin van de 1980-jaren merkte men op, dat ook vele kinderen van oorlogsgetroffenen problemen hebben. Griep gelooft dat de oorlogstrauma's ook in veel Finse gezinnen te voelen moet zijn. "Degenen die hulp nodig hebben worden ook hier vast en zeker goed behandeld, maar niet als een eigen groep. Mijn broer is nu ook aan de betere hand, en functioneert op zijn werk weer normaal."

De oplage van het boek van Hellsten in Nederland is 2000 exemplaren, en de naam is 'Een nijlpaard in huis'. De uitgever is Van Holkema & Warendorf, die onder andere werk heeft uitgegeven van de bekende psychoanalyticus Alice Miller.

"Voor mijn ouders was het eerst wel even slikken met de vertaling en het voorwoord, maar nu zeggen zij gelukkig te zijn dat dit is opgehelderd voor de dood ons scheidt. Nu zijn zij trots op hun zoon," glimlacht Griep.

Leena Nygård

(Uit Keskipohtanmaa 12 april 2002; Nederlandse vertaling Ben Griep)

VAKANTIE IN LAPLAND

Niet omdat de laatste tijd zoveel over Lapland geschreven is, ik denk aan artikelen van en over Bart Braafhart (Salla), de Nederlandse Atie (Sevettijärvi), Petronella (Lemmenjoki) of de reiservaringen van Arnold Pieterse in het Petronella land, nee, zuiver om u kond te doen van een heel bijzondere vakantie in Lapland. Zo een tien jaar hadden mijn vrouw en ik al een uitnodiging van mijn schoonzusje om de Finse goudvelden aan de Sotajoki en hun mökki aan het Rökkjärvi, gelegen in het meest noordelijke deel van Lapland, te bezoeken. Wij besloten dit jaar om onze nieuwsgierigheid niet langer op de proef te stellen.

Nadat wij met het vliegtuig in Ivalo waren aangekomen, werden we afgehaald door mijn schoonzusje, haar man en hond Ida, een drugs-speurhond (Labrador Noutaja) met pensioen. We hebben eerst een zwager bezocht die jaarlijks vijf maanden naar goud zoekt. Zijn caravan staat in een klein kamp aan de Sotajoki. Om daar te komen moesten we net als Petronella en Arnold Pieterse voor ons zijn gegaan, 40 km ten zuiden van Ivalo, de hoofdweg af richting Kuttura. Al gauw zie je, als je die verharde weg opdraait, overal housevans of caravans staan van dus goudzoekers.

Na zo een 25 km is er dan een kruispunt met een kiosk, dat is een soort aanlegplaats voor de goudzoekenden, daar drink je koffie of bier op een terrasje, daar wordt je post naar toe gestuurd en kun je de meest belangrijke eerste levensbehoeften verkrijgen. Daar sloegen we rechts af op weg naar het kamp aan de Sotajoki. De weg was niet

al te slecht maar behoedzaam rijden was geboden. Na de auto geparkeerd te hebben moesten we nog een honderdtal meters te voet afleggen. In het kamp zijn een stuk of tien goudzoekers werkzaam. De 'claimhouder' bleek een 'ze' te zijn, Maija, een vrouw van even in de vijftig, die met haar man Risto en haar schoonzoon de 'mijn' beheren. Mijn zwager bleek al jaren met hem bevriend te zijn.

Mijn zwager wilde ons beslist een kleine demonstratie geven van zijn werken. Hij trok een duikerspak aan, zette een snorkel op, startte een compressor en met een reuze formaat stofzuiger, hij zelf bijna geheel onder water, werd de grond van de rivierbodem opgezogen. De zuigslang met een diameter van 15 cm is aangesloten op een filter en kist, waarin zich een 'riihilä' bevindt (een soort wasboordachtige bak) waarin het fijne stof en zandkorrels blijven steken. Als de 'riihilä' vol is wordt het proces gestopt. De 'riihilä' wordt schoongemaakt en verder in de 'vaskooli' (een metalen schaal) als het ware gezeefd. Mijn zwager kon na anderhalf uur stofzuigen ongeveer twee gram goud tonen.

Na zijn demonstratie werd er koffie gezet en werden zijn 'maten' uitgenodigd op de koffie met doughnuts. Behalve de voornoemde familie waren er nog drie anderen en later sloot er zich nog een echtpaar (gepensioneerden) bij aan. En verhalen natuurlijk! Net als bij vissers. Dat zo hier en daar toch de waarheid werd gesproken getuigden de goudklompjes aan halskettingen bengelend. De grotere stukken worden zichtbaar gedragen en dit geeft je kennelijk een bepaalde status.

Na de koffie zou de familie nog een demonstratie geven van het grote werk. Een vijftig meter verderop hadden we al een dragline zien staan en daarnaast een houten stellage. Ter plaatse was de bedding daar misschien dertig meter breed, terwijl de snelstromende rivier over het algemeen maar tien meter breed is. Met de graafmachine werd de bedding uitgegraven en vervolgens werd de inhoud van de bak (vol grote keien) in een grote trechter gedeponneerd en via een 'drietrap's' filter, per trap gespoeld met een flinke constante straal rivierwater. Vervolgens kwam het fijnste spul terecht in een soort grote 'vaskooli' en werd daar onderzocht door 'mevrouw zelf'.

In het stukje van Arnold Pieterse in Aviisi 2002-4 en Noorderlicht september 2002, waarin hij zich afvroeg of het goud zoeken wel lonend was, werd gewaagd van ongeveer 4 kg per seizoen. Ik zelf had wel eens gehoord van 10 kg. Maar wij konden deze professionals geen uitspraken over hun vondsten ontlokken. Het werd voor mij wel duidelijk dat als je met zulke apparatuur vijf maanden systematisch bezig bent, er vermoedelijk wel iets meer aan te verdienen is.

Vier uur vertoefden we in het kamp en gingen toen op weg naar onze eindbestemming aan het Rökkjärvi. Dit was een afstand van 180 km via Ivalo, Inari en Sevettijärvi. Om een uur of half elf 's avonds kwamen we aan op de parkeerplaats, de auto werd uitgeladen en de reis werd voortgezet in een open sloep met aanhangmotor. Het omliggende terrein en de bodem van het meer lagen bezaaid met grote keien. Plaatselijk is het erg ondiep en de lage waterstand droeg er nog een 'steentje' aan bij. Eerst over het Jänisjärvi, en dan door een nauwe opening met de motor uit het water over stenen wikkend naar het Rökkjärvi. De totale boottocht duurde 25 minuten. Inmiddels was het begonnen te regenen.

De 'mökki' (zomerhuisje), een 'hirsitalo' (een huis van boomstammen) met de naam 'Jukola', dat aan de oostelijke oever van het meer ligt, bestond uit één

grote kamer. Behalve de 'takka' (open haard), de afwasbak en het fornuis, was alles van hout. Wij hebben ons voornamelijk bezig gehouden met vissen. Verschillende vissoorten werden gevangen. Zo vingen we op één dag 'harri's' (een zalmsoort), uitermate geschikt om te roken. Een andere dag 'ahven' (baars) en weer een andere dag 'siika' (Oostzee houting), waarvoor we meer dan een uur moesten lopen om bij het '111' meer te komen (bij gebrek aan voor de hand liggende namen heeft men zijn toevlucht tot de nummering genomen). Het terrein ligt overal bezaaid met keien. Er zijn wel paden, maar die zijn eigenlijk onbegaanbaar.

Tot twee keer hebben we ons over de Noorse grens gewaagd. Eerst weer de boottocht van een half uur en daarna 12 km per auto naar de grens bij Näättämo. Het eerste plaatsje over de grens is Neiden, daar is een waterval in de Ivalojoeki. Bij de waterval waren we getuige van de zalmvisserij. Om de twee uur werpt men een driehoekig net in het water en haalt er een aantal zalmen uit van 4 tot 10 kg.

De eerste keer in Noorwegen was Bugoyne's Pykeya (klein Finland) aan de Noordelijke IJsee ons doel. Dit is een oude Finse nederzetting daterend uit de 18^e eeuw. Het is een pittoresk vissersplaatsje, gebouwd in Finse stijl, dat bekend is om zijn Kungskrabben. Dit zijn zeer grote krabben met poten zo groot als een onderarm.

De tweede keer was Kirkenes ons doel, een aardig maar typisch noordelijk stadje waar pakketboten aanleggen en in het winkelcentrum van alles te koop is (uit de rest van Europa). Er zijn een paar scheepswerven waar voornamelijk Russische schepen worden gebouwd of gerepareerd.

Overal waar je rijdt daar in het noorden moet je op je hoede zijn geen rendieren aan te rijden. Hoe noordelijker, hoe meer. Ik ben vele malen in Lapland geweest, vooral 's winters, maar nooit in deze hoek. Nooit eerder heb ik daar zo van de natuur genoten. Dan kijk je uit over een meer, je ziet de lage oevers met aan de overkant de lage begroeiing, berkjes en veel struikgewas en daaroverheen in de verte zich donker aftekenende heuvels met al of niet daarboven hangende grauwe wolken. Dichterbij zie je alleen maar keien en mos. Als betoverd blijf je

kijken naar de ondergaande zon, die natuurlijk niet ondergaat. Elk besef van tijd is verdwenen.

De indrukken in een paar woorden samengevat: heuvels, meren, stenen, rendieren, goud en vis. Plaatsnamen in twee talen, in het Fins en het Saami. Deze zomer zeer weinig muggen!

Harry Maat

(in verkorte vorm overgenomen uit Noorderlicht september 2003)

LOMANI LAPISSA

Vaikka on jo kirjoitettu aika paljon Lapista, esimerkiksi Sallan Bart Braafhartista, hollantilaisesta Attiestä Sevettijärveltä ja Lemmenjoen Petronellasta, haluan kuitenkin kertoa teille ainutlaatuisesta lomastani Lapissa. Jo kymmenen vuotta sitten kälyni kutsui meidät heidän Pohjois-Lapissa Sotajoen kultakaivosten lähellä sijaitsevaan Rökkjärven mökkiinsä. Tänä vuonna lähdimme Lappiin.

Saapuessamme Ivaloon lentokenttälle kälyni, hänen miehensä ja kultainen noutaja Ida ottivat meidät vastaan. Ida on muuten eläkkeellä oleva huumekoira. Ajoimme Ivalosta 40 km etelään, käännyimme Kutturään päin. Ajoimme samaa tietä mitä Petronella ja Arnold Pieters olivat kulkeneet. Maantien vieressä näkyi jo monta kulanetsijän asuntovaunua. Noin 25 km tämän jälkeen oli risteyksen vieressä kioski, joka toimi kulanetsijöiden lepopaikkana, ruokapaikkana ja posti-toimistona ja missä joimme kahvia ja olutta terassilla. Siitä käännyimme oikealle Sotajoen leirille. Vaikkei tie ollut huono, oli kuitenkin ajettava varovasti. Sotajoen Parkkipaikalta kävelimme muutaman sataa metriä leiriin, jossa työskenteli noin kymmenkunta kulanetsijää. Lankomme kaivaa kultaa joka vuosi viisi kuukautta. Tosin, maanomistaja on Maija, yli viisikymmentä vuotta vanha nainen, joka hoiti perheensä kanssa kaivosta.

Lankoni halusi ehdottomasti näyttää kulan etsimisen käytännössä. Hän puki päälle sukelluspukunsa, meni lähes kokonaan veden alle ja imuroi joenpohjalta mutaa ja hiekkaa. Imuriletku oli kiinnitetty suodattimeen, johon jäi kiinni hienopölyiset partikkelit ja hienoa hiekkaa. Kun suodatin oli täynnä, imurointi lopetettiin ja kulta erotettiin huuhtomalla vaskoolissa. Puolentoista tunnin jälkeen tuli noin kaksi grammaa kultaa. Sen jälkeen keitettiin kahvia ja kutsuttiin kaikki kaverit koolle. Kultakalastajat kertoivat tarinoita, mutta kaulaketjut kultakönteineen todistivat kuitenkin, että juttut olivat totta.

Saimme vaimoni kanssa nähdä miten kulanetsijät työskentelivät. Nopeasti virtavaa joki oli noin kymmenen metriä leveä, mutta joenuoma oli noin kolmisenkymmentä metriä leveä. Kaivuri kaivoi uomasta ja maamassat suurine kivineen kipattiin suureen suppiloon. Maamassat uitettiin kolmevaiheisissa suodattimissa käyttäen runsaasti virtaavaa jokivettä. Prosessin lopuksi kerättiin hienot partikkelit suureen vaskooliin, jonka maanomistaja itse tutki. Jos sellaisella vehkeellä tekee systemaattisesti työtä viisi kuukautta, tulee arvioni mukaan todennäköisesti vähän enemmän kuin 10 kg kultaa.

Jatkoimme matkaa Rökkjärvelle. Saavuimme sinne puoliyksitoista illalla, siirsimme tavarat autosta veneeseen, ja jatkoimme matka moottoriveneellä. Ranta ja järven pohja olivat täynnä suuria kiviä. Paikoittain vesi oli hyvin matalaa; tänä vuonna vedenkorkeus oli erityisen matala. Ensin menimme Jänisjärvelle, sitten soutaen kapean salmen kautta eteenpäin. Airot jäivät kiinni kiviin, koska vesi oli niin matalaa, eikä moottori olisi mahtunut veteen.

Järven itä-rannalla sijaitsi hirsimöki, joka oli kokonaan puusta rakennuttu, lukuun ottamatta takkaa, uunia ja sinkkiäallasta. Kaikki meidän aikamme meni kalastamiseen; saimme eri kalalajeja: lohia, ahvenia ja siikoja. Järvellä ei ollut nimeä, se oli merkitty vain numerolla 111.

Kaksi kertaa menimme rajan yli Norjaan. Päästääksemme sinne meidän oli ensin soudettava puolituntia veneellä ja siten ajettava noin 12 km autolla. Norjan rajalla sijaitsi Neiden, jonka Ivalojoessa oli vesiputous ja sen alla oli lohikalastamo. Joka toinen tunti veteen heitettiin katiska, jotta saataisiin 4 –10 kg lohta.

Ensimmäisellä kerralla menimme Bugoynes Pykeyaan (Pieni Suomi). Se on Norjan pohjois- jäämeren rannalla sijaitseva vanha suomalainen kalastajakylä, joka on perustettu tuhatseitsemänsataa luvulla. Sieltä löytyi kuuluisia Kungskrabbeneita, eli valtavan suuria rapuja.

Toisella kerralla menimme Kirkenekseen. Se oli pieni ja tyypillinen pohjoismainen kaupunki, missä kauppakeskuksesta voi ostaa mitä tahansa, ja jonka satamasta näkyi containerlaivat ja muutamia telakoita, joissa oli venäläisiä laivoja korjattavana.

Kaikkiällä Lapissa oli otettava huomioon missä porot kävelivät ja liikkuivat. Mitä pohjoisempaa oli, sitä enemmän niitä oli. Olin ollut monta kertaa Lapissa, mutta en vielä näin pohjoisessa, enkä koskaan aiemmin ole nauttinut luonnosta niin paljon kuin silloin. Maalaiskuva oli täydellinen: järven toisella puolella näkyi tunturikasvisto ja koivikot. Ihmeissäni tuijotin laskevaan aurinkoon, joka ei laskenut horisontin alle.

Lappi tiivistettynä: mäkiä, järviä, kiviä, poroja, kultaa ja kaloja. Tänä kesänä oli erittäin vähän hyttysiä.

Harry Maat

(Lyhennetty Noorderlicht syyskuu 2003; Käännös: Stephan Vermeulen)

NEDERLANDSE REGISTRATIEPROCEDURE VOOR RIJBEWIJZEN KLOPT NIET MET EU-REGELGEVING

Nederland verplicht burgers, die uit andere lidstaten van de EU afkomstig zijn en in Nederland een voertuig willen blijven besturen, om binnen een jaar na aankomst in Nederland hun buitenlands rijbewijs te laten registreren of anderszins in te wisselen voor een Nederlands rijbewijs. Nederland beroept zich daarbij op de Wegenverkeerswet uit 1994. Het Europees Hof van Justitie achtte deze regelgeving in strijd met het gemeenschapsrecht, dat bepaalt dat lidstaten de door hen afgegeven rijbewijzen onderling dienen te erkennen.

Deze uitspraak is van groot belang en Nederland moet zijn wetgeving aanpassen. Houders van door andere EU-lidstaten afgegeven rijbewijzen worden daardoor ook niet langer gedwongen om hun rijbewijs binnen een jaar te laten registreren of anderszins in te wisselen voor een Nederlands rijbewijs. Doordat lidstaten zelf de geldigheidsduur van rijbewijzen mogen bepalen, blijft het inwisselen van rijbewijzen in bepaalde gevallen echter vereist. In Duitsland heeft een rijbewijs een levenslange geldigheidsduur. In Nederland is datzelfde rijbewijs slechts tien jaar geldig. Dit betekent dat de houder van dat Duits rijbewijs, ondanks de uitspraak van het Hof, verplicht blijft dit rijbewijs tien jaar na de afgiftedatum in te wisselen voor een Nederlands rijbewijs, wanneer deze persoon ook na die periode in Nederland een voertuig wil blijven besturen.

Het Hof heeft bepaald dat Nederland voor de berekening van de geldigheidsduur van rijbewijzen uit mag blijven gaan van de datum van afgifte. Berekening vanaf de datum van vestiging zou betekenen dat houders van andere EU-rijbewijzen altijd tot tien jaar na aankomst in Nederland hun rijbewijs zouden mogen blijven gebruiken. Bij berekening vanaf de datum van afgifte wordt gekeken naar het restant van de geldigheidsduur dat per individu verschillend is. Berekening vanaf de datum van afgifte heeft een praktisch voordeel. De politie kan gemakkelijk vaststellen of een rijbewijs in Nederland geldig is of niet door simpelweg tien jaar op te tellen bij de op het rijbewijs vermelde datum.

Bartho Pronk

(Lid van Het Europees Parlement, Organisator van "Platform EU-burgers")

ALANKOMAIDEN SOVELTAMA AJOKORTTIEN REKISTERÖINTIMENETTELÄ EI OLE EU-SÄÄN- NÖSTEN MUKAINEN

Alankomaat velvoittaa toisten EU-jäsenvaltioiden kansalaisia, jotka haluavat kuljettaa ajoneuvoa koko Alankomaissa oleskelunsa ajan, rekisteröimään ulkomaalaisen ajokorttinsa tai vaihtamaan sen alankomaalaiseen ajokorttiin vuoden sisällä Alankomaihin muuttonsa jälkeen. Alankomaat vetoaa tällöin vuodelta 1994 peräisin olevaan tieliikennelakiin. Euroopan yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että nämä säännökset ovat ristiriidassa yhteisöjen oikeuden kanssa, joka

määrää, että jäsenvaltioiden myöntämät ajokortit tulee tunnustaa vastavuoraisesti.

Tämä lausunto on suurimerkityksinen, ja Alankomaiden on muutettava lainsäädäntöään. Muiden EU-jäsenmaiden myöntämien ajokorttien haltijoita ei voi sen tähden enää velvoittaa rekisteröimään tai vaihtamaan ajokorttiaan alankomaalaiseen ajokorttiin vuoden sisällä. Koska jäsenvaltiot saavat itse määrätä ajokorttien voimassaoloajan, ajokorttien vaihtamista voidaan kuitenkin vaatia tietyissä tapauksissa. Esim. saksalaisen ajokortin voimassaoloaika on elinikäinen, kun taas Alankomaissa tällainen ajokortti on voimassa vain kymmenen vuotta. Tämä tarkoittaa sitä, että saksalaisen ajokortin haltijan on, tuomioistuimen lausunnosta huolimatta, vaihdettava ajokorttinsa alankomaalaiseen ajokorttiin kymmenen vuoden kuluttua ajokortin myöntämispäivämäärästä lukien, mikäli ajokortin haltija haluaa kuljettaa ajoneuvoa Alankomaissa senkin ajanjakson jälkeen.

Tuomioistuin on määrännyt, että Alankomaat saa soveltaa ajokorttien voimassaoloajan laskemiseksi niiden myöntämispäivämäärää. Jos laskuperusteena käytetään muuttopäivämäärää, se tarkoittaisi sitä, että muiden EU-jäsenvaltioiden myöntämien ajokorttien haltijat saisivat aina käyttää ajokorttiaan kymmenen vuoden ajan Alankomaihin muutettuaan. Ajokortin myöntämispäivämäärää laskuperusteena käytettäessä katsotaan jäljellä olevaa voimassaoloaika, joka on yksilöllisissä tapauksissa erilainen. Jos laskuperusteena käytetään myöntämispäivämäärää, siitä on seurauksena käytännöllistä hyötyä. Poliisi voi helposti todeta ajokortin kelpoisuuden Alankomaissa yksinkertaisesti lisäämällä ajokortissa mainittuun päivämäärään kymmenen vuotta.

Bartho Pronk

*(Euroopan Parlamentin jäsen, "Platform EU-burgers"-kokoontumisten koollekutsuja;
Käännös: Maire Muller-Rönkkö)*

TURFWINNING IN FINLAND

Tijdens een symposium afgelopen maand in Estland ontmoette ik Tarja Väyrynen, een biologe die werkt bij de firma Turveruukki in Oulu. Deze firma is één van de belangrijkste producenten van turf in Finland en Tarja houdt zich speciaal bezig met de effecten van de turfwinning op het milieu.

Voor mij was het nieuw dat turf op grote schaal in Finland wordt gewonnen voor de productie van energie en ook voor andere toepassingen, zoals o.a. voor de ondergrond in plantenkassen.

Oorspronkelijk bestond ongeveer een derde deel van Finland uit veenmoerassen. Een groot deel van deze moerassen, waarin zich in de loop van duizenden jaren een veenlaag heeft ontwikkeld, is gedraineerd door middel van sloten die men door het gebied heeft gegraven. Deze wateren meestal af op een nabijgelegen rivier. De reden voor het draineren was om de grond te gebruiken voor bosbouw en in mindere mate ook voor landbouw. In deze gebieden is het milieu dus al drastisch veranderd onder invloed van de mens.

Op het ogenblik zijn nog ongeveer 30% van de veengebieden in Finland in hun oorspronkelijke staat, 60% is gedraineerd voor de bosbouw en 7% voor de landbouw. Ongeveer 0,5% wordt op het ogenblik gebruikt voor het oogsten van turf, o.a. door Turveruukki, maar ook door andere firma's.

Eigenlijk klonk voor mij het branden van turf als iets heel ouderwets. In Nederland werd turf vroeger als brandstof gebruikt in kachels en stoven, maar dit veroor-

zaakte veel rook en stank. Toen men ging beschikken over kolen, werd turf steeds minder populair. Wel herinneren nog een aantal plassen in het westen van Nederland, zoals de Vinkeveense- en de Nieuwkoopse Plassen, aan de vroegere turfwinning. Het ging hier om zogenaamd laagveen, in tegenstelling tot hoogveen in het oosten van Nederland. Het enige verschil was dat laagveen beneden de zeespiegel lag en hoogveen erboven. Hoogveen gebieden lagen o.a. in Drente en de rechte grens tussen Zuid-Drente en Duitsland is het gevolg van een lijn die men dwars door een moerasgebied had getrokken. De Nederlandse hoogveen-gebieden zijn grotendeels afgegraven en in cultuur gebracht.

Mijn eerste opwelling, toen ik over een grootschalig gebruik van turf voor energieproductie in Finland hoorde, was dat dit toch wel heel desastreus moet zijn voor het milieu. Maar Tarja vertelde mij dat over het algemeen alleen turf wordt gewonnen in gebieden die al zijn gedraineerd en dus niet meer in de oorspronkelijke staat verkeren. Verder leek mij het verbranden van turf ook niet erg milieu vriendelijk, maar blijkbaar beschikt men in Finland over installaties die de rook voor een groot deel wegfilteren, en dus luchtvervuiling tot een minimum wordt beperkt. Dit gebeurt in zogenaamde CHP (Combined Heat and Power generators) centrales, waarbij behalve het opwekken van elektriciteit, ook warmte vrijkomt die toegepast wordt voor onder andere het verwarmen van woningen. Op het gebied van de gecombineerde elektriciteit en warmte productie is Finland zelfs één van de toonaangevende landen in de wereld. Hierbij is de efficiency meer dan 80%, terwijl bij centrales waar alleen elektriciteit wordt opgewekt, de efficiency maar ongeveer 40% is. De kooldioxide uitstoot van de CHP centrales per eenheid geproduceerde energie is relatief laag.

Het totaal van de energieproductie in Finland uit turf is ongeveer 5%. Ter vergelijking: 27% wordt verkregen uit olie, 21% uit hout, 18% uit atoomenergie, 11% uit kolen, 11% uit gas, 4% uit waterkracht en 3% uit andere bronnen.

Een andere economisch belangrijke toepassing van de gewonnen turf in Finland

is het gebruik als ondergrond voor plantenteelt in kassen. Hiervoor wordt materiaal gebruikt uit de bovenlaag van het veen, wat relatief jong is (gevormd tijdens de laatste 2500 jaar). Een groot deel van deze turf wordt uitgevoerd naar Midden-Europa, inclusief Nederland.

Tijdens het winnen van turf ontstaat er een afstroom van afvalwater dat als gevolg van het vrijkomen van kleine stofdeeltjes, humuszuren en nutriënten, een vervuiling veroorzaakt van water benedenstrooms van het veengebied. In dit verband zijn er strenge regels in Finland om deze watervervuiling tot een minimum te beperken. Hierbij wordt gebruik gemaakt van o.a. vijvers waarin de vaste stoffen kunnen precipiteren en een afvoer via moerassen waarin het water op een natuurlijke wijze wordt gezuiverd.

Wanneer de turfwinning in een bepaald gebied is voltooid plant men meestal bomen of wordt een kunstmatig meer gevormd.

Arnold Pieterse

TURPEEN TUOTANTO SUOMESSA

Tapasin viime kuussa Eestissä pidetyn symposiumin aikana Turveruukki-yrityksessä Oulussa työskentelevän biologin Tarja Väyrysen. Yritys on yksi Suomen merkittävimpiä turpeen tuottajia ja Tarjan työhön kuuluu erityisesti turpeen hankkimisesta ympäristölle aiheutuvien vaikutusten seuranta.

Minulle oli uutta se, että Suomessa hyödynnetään turvetta laajassa mittakavassa energian tuottamiseksi sekä muihin tarkoituksiin, kuten mm. kasvihuoneiden kasvialustoiksi.

Turvesuot kattoivat alun perin noin yhdenkolmasosan Suomen pinta-alasta. Suuri osa näistä soista, joiden turvekerros on kehittynyt tuhansien vuosien aikana, on kuivattu niiden läpi kaivettujen ojien avulla. Ne laskevat yleensä lähellä sijaitsevaan jokeen. Syy kuivattamiseen oli maan tarve metsän kasvatusta ja vähemmässä määrin myös maanviljelyä varten. Näillä alueilla on ympäristö ihmisen vaikutuksesta siten jo dramaattisesti muuttunut.

Suomen turvealueista on tällä hetkellä noin 30 % alkuperäisessä tilassa, 60 % on kuivattu metsänhoitoa ja 7 % maanviljelyä varten. Noin 0,5 % hyödynnetään tällä hetkellä turpeen hankkimiseen, millä alalla mm. Turveruukki mutta myös muut yritykset toimivat.

Turpeen polttaminen kuulosti minusta oikeastaan hyvin vanhanaikaiselta. Alankomaissa käytettiin turvetta ennen kamiinoiden polttoaineena, mikä aiheutti paljon savu- ja hajuhaittoja. Hiilen tullessa käyttöön väheni turpeen suosio nopeasti. Aikaisemmasta turpeentuotannosta muistuttaa vielä joukko Alankomaiden länsiosassa sijaitsevia järviä, kuten Vinkeveense Plassen ja Nieuwkoopse Plassen. Niistä hankittu turve oli niin sanottua alamaan turvetta, kun taas Alankomaiden itäpuolelta saatiin ylämaan turvetta. Ainoa ero niissä oli se, että alamaan turve sijaitsi meren pinnan alapuolella ja ylämaan turve meren pinnan yläpuolella. Ylämaan turvealueet sijaitsivat mm. Drentessä ja Etelä-Drenten ja Saksan välinen suora rajaviiva on seurausta linjasta, joka vedettiin suoraan turvesuon läpi. Alankomaiden ylämaan turvealueet on suurimmaksi osaksi kaivettu ja otettu käyttöön viljelyalueiksi.

Minun ensimmäinen ajatukseni oli, kun kuulin turpeen laajamittaisesta käytöstä energian tuotantoon Suomessa, että sen täytyy olla ympäristön kannalta todella

tuhoisaa. Tarja kuitenkin kertoi minulle, että turvetta hankitaan yleisesti ottaen vain sellaisilta alueilta, jotka jo on kuivattu eivätkä siten ole enää alkuperäisessä tilassa. Toisaalta ei turpeen polttokaan vaikuta minusta kovin ympäristöystävälliseltä, mutta Suomessa on ilmeisesti käytössä laitteisto, joka suurelta osin suodattaa savun ja siten minimoi sen ilmaa saastuttavan vaikutuksen. Tämä tapahtuu niin sanotuissa CHP (Combined Heat and Power generators) keskuksissa, joissa ei vain tuoteta sähköä vaan myös käytetään hyväksi vapautuva lämpö mm. asuntojen lämmityksessä. Suomi onkin sähkön ja lämmön tuotannon yhdistämisen alalla jopa yksi maailman johtavia maita. Sen avulla saavutettu tehokkuus on yli 80 %, kun taas vain sähköä tuottavissa keskuksissa tehokkuus on vain noin 40 %. CHP-keskuksien hiilidioksidipäästöt energiantuottoyksikköä kohden ovat suhteellisen alhaiset.

Turpeesta saatu kokonaisenergiatuotanto on Suomessa noin 5 %. Jos verraataan sitä muuhun energiatuotantoon, niin 27 % saadaan öljystä, 21 % puusta, 18 % atomivoimasta, 11 % hiilestä, 11 % kaasusta, 4 % vesivoimasta ja 3 % muista lähteistä.

Toinen turpeen taloudellisesti tärkeä käyttömuoto Suomessa on sen käyttö kasvi-huoneissa kasvien kasvualustoina. Tähän tarkoitukseen käytetään turvesuon yläkerroksessa olevaa turvetta, joka on suhteellisen nuorta (se on muodostunut viimeisten 2500 vuoden aikana). Suuri osa tätä turvetta viedään Keski-Eurooppaan, mukaan lukien Alankomaihin.

Turvetta kaivaessa syntyy jättöveden poistovirta, joka siinä vapautuvien pienten ainesosien, humushappojen ja ravinteiden takia aiheuttaa turvealueen alajuoksussa veden saastumista. Suomessa on tätä varten tiukat säännöt, jotta tällaista veden saastumista saataisiin mahdollisimman paljon rajoitettua. Käytössä on mm. saostusaltaita, joihin kiinteät aineet voivat keräytyä. Poistovirtaus ohjataan kulkemaan soiden kautta, niin että vesi voi niissä puhdistua luonnollisella tavalla.

Kun turpeen hankinta saadaan tietyllä alueella päätökseen, istutetaan alueelle yleensä puita tai alueelle muodostuu tekojärvi.

Arnold Pieterse

(Käännös: Tiina van Leeuwen-Seppänen)

Een veenmoeras in Finland/Turvesuo Suomessa

ELEGIA Haihtuvi nuoruus niinkuin vierivä virta. Langat jo harmaat lyö elon kultainen pirta. Turhaan, oi turhaan tartun ma hetkehen kiini; riemua ei suo rattoisa seura, ei viini. Häipyvät taakse tahtoni ylpeät päivät. Henkeni hummat ammoon jo jälkehen jäivät. Notkosta nousin. Taasko on painua tieni? Toivoni ainoo: tuskaton tuokio pieni. Tiedän ma: rauha mulle on mullassa suotu. Etsijän tielle ei lepo lempeä luotu, pohjoinen puhuu, myrskyhyn aurinko vaipuu, jää punajuova: kauneuden voimaton kaipuu. Upposi mereen unteni kukkivat kunnaat. Mies olen koyhä: kalliit on laulujen lunnaat. Kaikkeni annoin, hetken ma heilua jaksoin, haavehen kullat mieleni murheella maksoin. Uupunut olen, ah, sydänjuurihin saakka! Liikako lienee pantukin paatinen taakka? Tai olen niitä, joilla on tahto, ei voima? Voittoni tyhjä, työn tulos tuntoni soima. Siis oli suotta kestetyt, vaikeat vaivat, katkotut kahleet, poltetut, rakkahat laivat? Nytkö ma kaadu in, kun oli kaikkeni tarpeen? Jähmetyn jääksi, kun meni haavani arpeen? Toivoton taisto taivaan valtoja vastaan! Kaikuvu kannel; lohduta laulu ei lastaan. Hallatar haastaa, soi sävel sortuvin siivin. Rotkoni rauhaan kuin peto kuoleva hiivin. Eino Leino (1878 – 1926)	ELEGIE De jeugdtijd vervliegt snel als een stroom voort kan jagen. Het riet van het leven slaaf grijzige inslag in dagen. Vergeefs, o vergeefs is te pogen deze stond te behouden. Het plezier van gezelschap noch van wijn is de oude. Reeds achter mij bleven de wilskrachtige tijden van eer. De vervoering van geest hoort al zo lang tot weleer. Op steeg ik uit diepte, moet de weg wéér lager leiden? Mijn enige wens nog: één ogenblik zonder pijnen. Vrede bereik ik, weet ik, pas onder de zoden. Geen recht op de rust is 'n zoeker gegund door de goden. De wind komt uit het noorden. Van de zinkende zon na de storm blijft een streepje rood: het krachteloos smachten naar schoonheid. Gezonken in zee is het bloeiende land van mijn beelden. Arm ben ik nu, duur betaald is der liederen weelde. Hoog was de inzet, kort was de tijd van het hollen. Zwaar mijn gemoed: geheven voor dromen de tollén. Uitgeput ben ik, moe ben ik tot het merg. Te zwaar is wellicht te torsen de stenige berg. Of hoor ik tot hen die willen, maar méér niet bereiken? Ledig de winst, van werken gewetensverwijten. Vergeefs dus gebroken heb ik de dierbare banden; het leed was vergeefs en onnodig de brug te verbranden? Wordt ik geveld nu, nu nodig was alles te geven? Verstijf ik tot ijs? Wat voor zin had het wonden te helen? Verloren bij voorbaat is de strijd tegen hemelse machten. Het lied van de kannel kan de smart van haar kind niet verzachten. Godin Vorst heeft het woord nu, een gebrokene toon geeft mijn lier. Ik sluip naar de rust van mijn grot als een stervend wild dier. Eino Leino (1878 – 1926) (Nederlandse vertaling: S.A. de Voogt-Niemenin)
--	--

Beste meisjes en jongens,

Wij willen meer voor de jongeren gaan doen. In deze Aviisi beginnen we daarom met een serie korte interviews met jongeren van Finse afkomst die in Nederland wonen. Helinä Luttinen zal deze rubriek gaan trekken. Het is de bedoeling dat er in ieder nummer twee interviews worden afgedrukt met een foto van de jongen of meisje. Wij hopen ook dat deze jongeren, die toch een belangrijke gemeenschappelijke achtergrond hebben, (Finland!!), hierdoor meer contact met elkaar zullen krijgen. Wij zullen ook zoveel mogelijk de e-mail adressen van deze jongeren vermelden.

Dit is pas het begin. Er gaan nog veel andere dingen gebeuren. In de volgende Aviisi meer hierover.

Het Bestuur

NUORTEN PALSTA

Hyvät tytöt ja pojat,

Olemme päättäneet tehdä enemmän nuorten kanssa .Tässä Aviisissa aloitamme haastattelusarjan nuorista, joilla on suomalainen tausta ja asuvat Hollannissa. Helinä Luttinen vetää tätä palstaa.Tarkoituksenamme on, että joka numerossa haastattelemme kahta nuorta ja julkaisemme myös valokuvat. Me toivomme, että nämä nuoret, joilla on kuitenkin yhteinen tausta (Suomi), saisivat enemmän kontaktia keskenään. Me yritämme myös niin paljon kuin mahdollista julkaista heidän sähköpostiosoitteensa.

Mutta tämä on vasta alkua. Tarkoituksena on järjestää paljon muuta. Seuraa-vassa Aviisissa lisää.

Johtokunta

De vragen zijn:

1. Mikä on nimesi ? Kuinka vanha olet?/Hoe heet je? Hoe oud ben je?
2. Missä ja miten asut?/Met wie woon je? Waar woon je?
3. Missä olet syntynyt? Kuinka kauan asut Hollannissa?/ Waar ben je geboren? Hoe lang woon je in Nederland?
4. Missä koulussa olet?/ Op welke school zit je?
5. Oletko jo miettinyt tulevaisuuttasi, aiotko mennä opiskelemaan? Jos niin, mitä?/ Heb je al toekomstplannen? Ga je studeren? Als je gaat studeren, dan wat?
6. Mitä kieltä puhut kotona?/Welke taal/talen spreek je thuis?
7. Mitä harrastat?/Welke hobby's heb je?
8. Tapaatko samanikäisiä suomalaisia nuoria täällä Hollannissa?/Ga je om met Finse leeftijdgenoten in Nederland?
9. Käytkö suomalaisissa tilaisuuksissa täällä Hollannissa?/Ga je naar de Finse activiteiten hier in Nederland?
10. Mainitse muutama suomalainen artisti/ bandi ja kirjailija/Noem een paar Finse artiesten/bands en schrijvers?
11. Mainitse muutama hollantilainen artisti/bandi ja kirjailija/Noem een paar Nederlandse artiesten/bands en schrijvers?
12. Mikä on mielestäsi hyvää/huonoa täällä Hollannissa?/Wat zijn volgens jou de goede/ slechte dingen in Nederland?

13. Mikä on mielestäsi hyvää/huonoa Suomessa?/Wat zijn volgens jou de goede/slechte dingen in Finland?
14. Tiedätkö, mikä on Alankomaat-Suomi-yhdistys?/Weet je wat de Vereniging Nederland-Finland is?
15. Onko sinulla ideoita, miten voisi kehittää kommunikointia suomalais- nuorten välillä Hollannissa?/Heb je ideeën hoe de communicatie tussen de Finse jeugd in Nederland zou zijn te verbeteren?

Petra Anna Emilia Vähähyyppä

e-mail adres:

petjee@hotmail.com

1	Minun nimeni on Petra Anna Emilia Vähähyyppä ja olen 17 vuotta vanha.	Ik heet Petra Anna Emilia Vähähyyppä en ik ben 17 jaar oud.
2	Asun kotona äitini , pikku veljeni ja äitini poikakaverin kanssa Rotterdamissa.	Ik woon thuis met mijn moeder, broertje en mijn moeders vriend in Rotterdam.
3	Olen syntynyt Suomessa/Kokkolassa ja asun 6 vuotta täällä	Ik ben geboren in Finland/ Kokkola en ik woon hier al 6 jaar.
4	Olen Libanon lyseossa	Ik zit op het Libanon Lyceum.
5	Haluan Havon jälkeen teatterikouluun Maastrichtiin	Ik wil na de Havo proberen om op de theaterschool in Maastricht te komen.
6	Suomea ja hollantia	Fins en Nederlands.
7	Näytteleminen, laulu ja tanssi	Toneel, zingen en dansen.
8	En	Nee.
9	Joskus	Soms.
10	The Rasmus, HIM ja Apulanta Arto Paasilinna	The Rasmus, HIM en Apulanta Arto Paasilinna.
11	Dj Lady Dana, Dj Tiësto ja Krezip Ronald Gipharten ja Harry Mulisch	Dj Lady Dana, Dj Tiësto en Krezip. Ronald Giphart en Harry Mulisch.
12	Hyvää on, että on paljon paikkoja mennä ja tehdä iltaisin, Huonoa on, että on paljon ulkomaalaisia, tiheään asuttu	Goed: dat er heel veel uitgaansgelegenheden zijn. Slecht: erg veel buitenlanders, dicht bevolkt.
13	Hyvää: Paljon luontoa ja että minulla on paljon ystäviä Huonoa vähän paikkoja mennä ja tehdä jotain	Goed: Veel natuur en dat ik veel vrienden heb daar. Slecht: weinig uitgaansgelegenheden
14	En, onko sillä jotain tekemistä Suomen Merimieskirkon kanssa tai sinne päin?	Nee, heeft het iets te maken met de Finse Zeemanskerk of zo??
15	Jotain nuorten palstaa, missä on siis asioita vain nuorille	Iets van een jongeren bladzijde, waar dus dingen in staan voor alleen jongeren.

Niklas Nyholm

1	Olen Niklas Nyholm ja 15 v.	Ik ben Niklas Nyholm, 15 jaar oud.
2	Asun Haagissa.	Ik woon in Den Haag.
3	Synnyin Helsingissä ja olen asunut lähes viisi vuotta Hollannissa.	Ik ben in Helsinki geboren en woon nu bijna vijf jaar in Nederland.
4	Käyn Amerikkalaista koulua Wassenaarissa. Olin ennen Ranskalaisessa koulussa.	Ik zit op de Amerikaanse school in Wassenaar. Eerder zat ik op de Franse school.
5	En oikein tiedä vielä.	Dit weet ik nog niet precies.
6	Puhun suomea ja ruotsia kotona.	Ik spreek thuis Fins en Zweeds.
7	Harrastan rooli-pelejä ja koripalloa.	Ik houd van het spelen van rollen en basketbal.
8	En tapaa minun ikäisiä suomalaissia täällä.	Ik ontmoet hier geen Finse leeftijdgenoten.
9	En käy.	Nee.
10	HIM, Apulanta.	HIM, Apulanta
11	En tunne ketään.	Weet ik niet.
12	Hyvä puoli täällä on minun ystävät mutta huono puoli on että täällä sataa usein.	Het goede is dat hier mijn vrienden zijn, het slechte is dat het hier veel regent.
13	Suomen luonto ja järvet ovat hyviä puolia mutta talvella on tosi kylmää.	Het goede is de Finse natuur en de meren, het slechte is dat de winter erg koud is.
14	Joku juttu Alankomaan ja Suomen välillä.	Iets wat te maken heeft met Nederland en Finland.
15	Ei ole.	Nee.

VOITA LIPPU AJAXIIN

Haluatko voittaa 2 lippua AJAX-kotiotteluun Arenassa? Jos olet 15-24 vuotias ja jäsen Alankomaat-Suomiyhdistyksessä ja vastaat seuraaviin kysymyksiin ennen 15.10.2003 ja lähetät vastauksesi e-mailina vnf@xs4all.nl (aihe AJAX) olet mukana arvonnassa.

Voittaja saa 2 lippua ja saa itse valita kenen kanssa haluaa katsoa ottelua.

1. Ikä ja sukupuoli
2. Asuinpaikka, e-mailosoite
3. Haluaisitko tulla jonkun suomalaisartistin tai yhtyeen konserttiin täällä Hollannissa?
4. Kenen suomalaisartistin tai yhtyeen haluaisit tänne Hollantiin esiintymään?

Voittaja julkaistaan seuraavassa Aviisissa. Otamme henkilökohtaisesti myös yhteyttä.

Johtokunta

LOTERIJ VOOR JONGEREN VAN 15 TOT 25 JAAR (HERHAALDE OPROEP)

Wil je twee kaarten voor een thuiswedstrijd van AJAX in de Arena winnen en ben je 15 - 24 jaar oud en lid van de Vereniging Nederland-Finland (jeugd lid of je maakt deel uit van een gezin dat lid is)?

Beantwoord dan de volgende vragen en mail ze vòòr 15 oktober 2003 naar (onderwerp: AJAX):
vnf@xs4all.nl

Wij organiseren een loterij onder de inzenders die alle vragen hebben beantwoord. De winnaar krijgt twee kaartjes (deze zijn ingekocht via een bestuurslid die over een clubkaart beschikt). Je kan dus zelf kiezen met wie je naar de wedstrijd wil gaan en dit kan ook iemand zijn van 25 jaar of ouder).

1. *Wat is je leeftijd en geslacht?*
2. *Waar woon je en wat is je e-mail adres?*
3. *Ben je geïnteresseerd in het bijwonen van een concert van een artiest/band uit Finland?*
4. *Welke Finse artiest of band zou je dan willen zien?*

De winnaar wordt bekendgemaakt in de volgende Aviisi en wij nemen ook persoonlijk contact op.

Het bestuur

MEDEDELINGEN - TIEDOTUKSIA - 1

SUOMALAISEN NAISEN PÄIVÄT 2004

Suomalaisen naisen päivät järjestetään jälleen kerran maaliskuussa, 20.-21.3.04. Ensi vuoden teemana on Suomalaisen naisen koti maailmalla.

Päivät järjestetään Hollannissa, Den Dolderissa. Hotelli sijaitsee lähellä Utrechtia.

Hinnat ovat 150 € yhden hengen huoneessa ja 120 € kahden hengen huoneessa sisältäen täysihoidon hotellissa ja ohjelman. Viimeinen ilmoittautuminen on tammikuun lopussa.

Toivottavasti tavataan!

Lisätietoja ja ilmoittautumiset:

Marketta Raiski-van Eijk, +31 15 3108931

Maarit van Santen, +31 70 415 9064

Henna Haunia, +31 6 515 31 054

Alankomaiden suurin suomalaistapahtuma

MERIMIESKIRKON JOULUMYYJÄISET FINSE KERSTMARKT

Tervetuloa mukaan
suomalaiseen tunnelmaan!

DONDERDAG	27 november	17.00-21.00
VRIJDAG	28 november	13.00-21.00
ZATERDAG	29 november	11.00-17.00
ZONDAG	30 november	11.00-17.00

Hartelijk welkom!

Ennätyksellisen runsas tavaravalikoima.

Er wordt een groot aantal zeer verschillende
producten aangeboden.

**Tule hakemaan lahjat, ruuat ja hyvä joulumieli Rotterdamista ja
kun tulet ajoissa varmistat ettet jää ilman.**

Kom voor leuke Finse cadeaus, levensmiddelen en de
speciale kerstsfeer. Wanneer U niet te laat komt is het zeker dat
U niet met lege handen naar huis zult gaan.

**Finse Zeemanskerk
's-Gravendijkwal 64
3014 EG Rotterdam**

Huomaa! Myyjäiset ainoastaan Rotterdamissa

Er is alleen een bazaar in Rotterdam

Tapahtuman suojelijana on suurlähettiläs Pekka Säilä
Beschermheer is de Finse ambassadeur Pekka Säilä

MEDEDELINGEN - TIEDOTUKSIA - 2

**Suurlähetystön verkkosivut
Web-pagina's van de ambassade**

Suomen suurlähetystö on avannut verkkosivunsa osoitteessa: www.finlande.nl.
Tervetuloa tutustumaan!

De ambassade van Finland is nu ook via het internet te vinden. Het adres van de
webpagina's is: www.finlande.nl. U bent van harte welkom op onze site!

Nieuwjaarsreceptie

In samenwerking met de Finse Zeemanskerk en de Finse ambassade organiseert de Vereniging Nederland-Finland op zondag 11 januari 2004 om 16.00 uur weer de traditionele Nieuwjaarsreceptie in de Zeemanskerk in Rotterdam ('s Gravendijkwal 64, Rotterdam).

U bent van harte welkom!

Uudenvuoden vastaanotto

A lankomaat-Suomi-yhdistys järjestää jälleen yhteistyössä Suomen merimieskirkon ja Suomen suurlähetystön kanssa perinteisen uudenvuoden vastaanoton. Vastaanotto on merimieskirkolla ('s Gravendijkwal 64, Rotterdam) sunnuntaina 11.1.2004 kello 16:00.

Tervetuloa!

BELANGRIJKE ADRESSEN TÄRKEITÄ OSOITTEITA

<i>In Nederland - Alankomaissa:</i>	
Ambassade van Finland Suomen suurlähetystö Groot Hertoginnelaan 16 2517 Eg Den Haag	tel: 070-346 9754 http://www.finlande.nl
Finse Zeemanskerk Suomen Merimieskirkko 's-Gravendijkwal 64 3014 EG Rotterdam	tel: 010-436 6164 http://www.finsekerk.com
Suomi-Seura r.y. Secretariaat: Maire Muller- Rönkkö Noorderdreef 196 2152 AC Nieuw-Vennep	tel: 0252-67 3444 fax: 0252-62 0483 speco.muller@wxs.nl http://www.suomi-seura.fi
Finse Zaterdagsschool Suomalainen Lauantaikoulu Suomen Merimieskirkko 's-Gravendijkwal 64 3014 EG Rotterdam	informatie - tiedustelut: Sinikka Holm-Autere fundall@wxs.nl Oude Rijksweg 54-56 4411 SG Rilland tel: 0113-55 6011
Finse school - Suomikoulu The American School of the Hague Rijksstraatweg 200 2241 BX Wassenaar	informatie - tiedustelut: Marja-Liisa Livanainen-Pecko m.pecko@wanadoo.nl tel: 020-639 2298 mob: 06-2642 6582 http://www.kolumbus.fi/nedver
<i>In Finland - Suomessa</i>	
Nederlandse Ambassade Alankomaiden suurlähetystö PO-box 886, 00101 Helsinki Eteläesplanadi 24a, 00130 Helsinki	tel: +358-9-66 1737 fax: +358-9-65 4734
Nederlandse Vereniging in Finland Secretariaat: Michiel Visser Mankkaantie 7A2, 02180 Espoo	tel: +358-50-531 8158 nedver@kolumbus.fi http://www.kolumbus.fi/nedver

COLOFON

De vereniging Nederland-Finland werd opgericht in het jaar 1923. Aviisi is het officiële kontaktorgaan van de vereniging en verschijnt halverwege de oneven maanden, behalve in de maand juli. Leden van de Vereniging ontvangen Aviisi gratis. Naast het verenigingsblad beschikt de vereniging ook over een eigen homepage met actuele informatie omtrent evenementen, een agenda van Finse activiteiten, algemene informatie, een online versie van Aviisi etc.

ledenadministratie, advertenties & secretariaat	Mervi Leveelahti-Harte Dirk Gerhardtstraat 34 3119 BT Schiedam Tel. 010-473 4408 Fax 010-473 3608	vnf@xs4all.nl
eindredactie	Minna Rätty Mezquitalaan 59 1064 NS Amsterdam Tel. 020- 610 3863	s.ruhe@tip.nl
	Arnold Pieterse Wilsonstraat 83 2131 PM Hoofddorp Tel. 023- 561 7483	arnoldhp@planet.nl
redactie & opmaak Aviisi	Peter-John Mäki	pjm@ochre.nl
Homepage VNF <i>http://www.xs4all.nl/~vnf</i>	Peter-John Mäki Hugo Benne Joop Susan	pjm@ochre.nl hbenne@freeler.nl jgsusan@xs4all.nl
eindverantwoording	het bestuur	
drukwerk	Drukkerij Combiwerk, Delft	
oplage	800	
jaargang	12	
jaar	2003	
nummer	5	
ISSN	1566-8542	
Het bestuur van de vereniging Nederland-Finland		
voorzitter	Pirkko van Bruggen- Hämäläinen	brugarch@euronet.nl
vice-voorzitter	Arnold Pieterse	arnoldhp@planet.nl
penningmeester	Harmen Strikwerda	h.strikwerda@planet.nl
secretaris	Erik van Eeten	erik.van.eeten@u1mail.nl
leden	Anja Guldemonnd-Rautjärvi Johanna Kamunen Helinä Luttinen	anjaguldemonnd@zonnet.nl smallhead@zonnet.nl helinaluttinen@hotmail.com

Kopij voor **Aviisi** 2004-1 dient uiterlijk op 10 januari 2004 in het bezit te zijn van het secretariaat van de vereniging. Het kan per e-mail aan het secretariaat vnf@xs4all.nl gezonden worden. Kopij kan worden aangeleverd in één van de volgende bestandsformaten: Microsoft®Word, Wordperfect, RTF of ASCII tekst.